

บทนำ

สำนักงานเขตบางรัก สถานที่ที่ได้รับความนิยมมากที่สุด ที่คู่รักทั้งหลายพากันมาจดทะเบียนสมรส ยิ่งในช่วงเดือนแห่งความรัก แบบนี้ เจ้าหน้าที่เขตก็ยิ่งมีงานมากจนแทบจะล้นมือ แต่ละวันต้องต้อนรับคู่รักที่จูงมือกันมาจดทะเบียนสมรสกันอย่างคับคั่ง แต่โชคดีที่วันนี้ไม่ได้ตรงกับวันที่ 14 กุมภาพันธ์ ไม่อย่างนั้นคนคงแน่นขนัดมากกว่านี้อ่างแน่นอน

คนที่มาที่สำนักงานเขตแห่งนี้ส่วนใหญ่จะมาด้วยสีหน้าที่เต็มไปด้วยความสดชื่น ดวงตาเป็นประกายด้วยความรัก แต่ก็ยังมีบางคนที่ เป็นข้อยกเว้น อย่างเช่นชายหญิงคู่หนึ่งที่นั่งอยู่ต่อหน้านายทะเบียน วิทยกลางคน ทั้งสองกำลังก้มหน้าก้มตาอ่านเอกสารในมือ บรรยากาศ ระหว่างพวกเขาตึงเครียดจนแม้แต่ นายทะเบียนยังไม่กล้าจะเอ่ยปาก ได้แต่ปล่อยให้ทั้งคู่อ่านเอกสารในมือจนจบ

“ฉันไม่มีปัญหา” ฝ่ายหญิงเป็นคนพูดก่อน

“ผมก็ไม่มี”

หญิงสาวหันไปมองเขาเล็กน้อยก่อนจะหยิบปากกาขึ้นมาเซ็น ชื่อลงบนเอกสาร ชายหนุ่มทำแบบเดียวกัน ฝ่ายหญิงเลื่อนเอกสารไป ตรงหน้าเพื่อนที่มาด้วยให้เซ็นชื่อที่ช่องพยาน ส่วนฝ่ายชายนั้นพยาน

ของเขา คือ ทนายหนุ่ม ในชุดสูทดูเนียบ

ทั้งสองหันมามองหน้ากันอีกครั้ง ก่อนจะแลกเปลี่ยนเอกสารทั้งสองชุด แล้วทำแบบเดิม

นายทะเบียนมองทั้งสองหนุ่มสาวเล็กน้อย เขาทำงานที่สำนักงานเขตแห่งนี้มาหลายปี นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาเจอเหตุการณ์แบบนี้ เขาเลื่อนเอกสารสองชุดไปตรงหน้าสองหนุ่มสาว

“แน่ใจแล้วนะ...”

นายทะเบียนถามยังไม่ทันจบประโยคดีด้วยซ้ำ ฝ่ายหญิงก็เซ็นชื่อเสร็จแล้ว แล้วเขาจะทำอะไรได้นอกจากกลืนคำที่เหลื่อลงไป นายทะเบียนหันไปมองฝ่ายชายที่เซ็นชื่อในเอกสารด้วยสีหน้านิ่งไม่แพ้กัน แล้วก็ได้แต่ลอบถอนหายใจ

เขาดึงเอกสารกลับมาตรวจสอบความเรียบร้อยอีกครั้ง ก่อนจะเริ่มจัดการงานของตัวเอง เสร็จแล้วจึงเลื่อนเอกสารที่เหมือนกันทุกประการให้ทั้งฝ่ายหญิงและฝ่ายชายคนละฉบับ

เอกสารแผ่นนี้มีกรอบสีเหลี่ยมลายไทย อักษรพิมพ์ตัวหนังสือเงินเด่นอยู่ด้านล่างตราครุฑ

‘ใบสำคัญการหย่า’

ฝ่ายหญิงเอื้อมมือไปรับเอกสารมา รวบกองเอาไว้กับเอกสารชุดแรก จัดการยึดทั้งหมดเก็บใส่กระเป๋าสะพายอย่างไม่ไยดี เธอลุกขึ้นเอ่ยขอบคุณนายทะเบียนที่ช่วยจัดการเรื่องนี้ให้แล้วหันไปพยักหน้ากับคนที่มาด้วย ก่อนทั้งสองสาวจะพากันเดินออกจากสำนักงานเขต

ฝ่ายชายมองตามแต่ไม่พูดอะไร เขาหันไปขอบคุณนายทะเบียนเช่นเดียวกัน ก่อนจะเดินออกไปพร้อมทนาย เมื่อมาถึงด้านหน้าซึ่งเป็นที่จอดรถ เขาก็ไม่เห็นแม้แต่เงาของหญิงสาวแล้ว ใบหน้าหล่อเหลาของชายหนุ่มนิ่งเรียบไม่แสดงอารมณ์ใดๆ เขาหันไปหาทนายหนุ่ม กล่าวขอบคุณตามมารยาท ทั้งสองจับมือกันก่อนจะแยกย้ายกันไป

“แน่ใจหรอว่าไม่ให้ฉันไปด้วย” ซไมพรเอ่ยหลังจากขับ

รถมาจอดที่หน้าอาคารสูงของบริษัทส่งออกมีชื่อแห่งหนึ่ง

“แกรออยู่ในรถนี้แหละ ของส่วนใหญ่ฉันทิ้งไปหมดแล้ว เหลือแค่สองสามอย่างที่ฉันยังไม่ได้เก็บมา ใช้เวลาไม่นานหรอก แกไม่ต้องดับเครื่องนะ รออยู่ในรถนี้แหละ ฉันไปไม่ถึงห้านาทีหรอก” พิมพินาราบอกแล้วไม่รอช้า รีบเปิดประตูลงจากรถทันที

หญิงสาวยืนนิ่งอยู่ข้างรถยนต์อีกอีตึกก็อดใจก่อนจะขีดหน้าขึ้นและเดินตรงไปที่ประตูทางเข้า โดยมีสายตาของเพื่อนสนิทอย่างซไมพรมองตามหลังอย่างอดเป็นห่วงไม่ได้

พิมพินาราคงเป็นเป้าสายตาเมื่อเธอเดินเข้ามาในบริษัท แต่หญิงสาวไม่คิดจะสนใจ ด้านล่างนี้ยังถือว่าน้อยด้วยซ้ำ เพราะเมื่อเธอมาถึงแผนกการตลาด สถานที่ที่เธอนั่งทำงานมากกว่าสิบปี ไม่มีพนักงานคนไหนไม่รู้จักเธอ หรือก่อนหน้านั้นหากพวกเขาไม่รู้จัก พิมพินาราก็เชื่อว่าตอนนี้พวกเขาคงรู้จักเธอแล้ว

หญิงสาวเดินไปที่โต๊ะทำงาน เก็บของที่ต้องการใส่ถุงกระดาษใบเล็กที่น่าติดตัวมา

“คุณนา”

เสียงคุ้นหูดังขึ้น พิมพินาราเงยหน้าขึ้นและส่งยิ้มให้ใคร่ครที่เดินมาหาเธอถึงโต๊ะทำงาน

“ขอบคุณสำหรับทุกอย่างที่ผ่านมานะคะ ถ้าวันนั้นคุณครไม่ให้ออกสนา นาก็คงไม่ได้ก้าวมายืนตรงจุดนี้แน่ และนาต้องขอโทษคุณครจริงๆ ที่ไม่ได้แจ้งเรื่องให้คุณครทราบล่วงหน้า มันเป็นการตัดสินใจอย่างกะทันหันจริงๆ”

ใคร่ครมองหญิงสาวด้วยแววตาที่เต็มไปด้วยความห่วงใย “คุณแน่ใจแล้วหรอ”

“นาแวะไปเซ็นเอกสารที่ฝ่ายบุคคลก่อนจะขึ้นมาที่นี่แล้วค่ะ”

คำตอบนี้ชัดเจนนามากพอแล้วสำหรับคนถาม ถึงจะทำงานเป็น
เจ้านายลูกน้องกันมานาน แต่สำหรับปัญหาที่พิมพ์นารากำลังเผชิญก็
ไม่ใช่จะแก้ไขหรือให้กำลังใจกันอย่างโจ่งแจ้งได้มากนัก

“เพื่อนนารออยู่ในรถ ถ้าอย่างไรนาขอตัวก่อนนะคะ”

“ถึงจะไม่ได้ทำงานด้วยกันแล้ว แต่ผมก็หวังว่าเราจะยังเป็น
เพื่อนกันได้นะ”

พิมพ์นารายิ้มให้อีกฝ่าย เธอไม่พูดอะไรอีก แต่เดินกลับออกไป
ท่ามกลางสายตารอจ้องอยากเห็นของคนทั้งแผนก ทันทีที่คล้อยหลัง
พนักงานหลายคนก็เริ่มจับกลุ่มกันทันทันที่ทำให้ใคร่ครวญต้องกระแอมเดือน
ไปหนึ่งรอบ ทุกคนหันกลับมาสนใจงานตัวเองอีกครั้ง แต่ก็เพียงไม่นาน
เพราะแต่ละคนคั่นปากยิบกันทั้งนั้น

ที่ลานจอดรถ ซไมพรที่นั่งลุ้นจนตัวบิดมาร่วมสิบนาทีได้

ผ่อนลมหายใจเมื่อเห็นเพื่อนสนิทเดินออกจากประตูด้านหน้ามา เธอ
รีบก้าวลงจากรถ เดินเข้าไปหาเพื่อน แยมถูกกระดาดใบเล็กที่แทบไม่มี
น้ำหนักอะไรเลยมาถือเอาไว้เอง แล้วจึงพากันเดินกลับไปที่รถ

“คิดหรือยังว่าเที่ยงนี้จะกินอะไร”

“ฉันมีไอเดียดีๆ” ซไมพรตอบกลับด้วยท่าทางกระตือรือร้น
“ตำถาดร้านหน้าหอใหม่แก”

พิมพ์นาราลูดยหัวเราะออกมาทันที ร้านหน้าหอที่ว่าอยู่ไม่ไกล
จากมหาวิทยาลัยที่ทั้งสองจบมาด้วยกัน “นี่แกตั้งใจจะขับรถชั่วโมง
ครึ่งไปกินตำถาดเลยหรอ”

“รักจะเป็นชะนีสายเขมือบ ต้องไม่หวั่นไหวกับแค่เรื่องระยะ
ทาง!”

“ตามใจ แกเป็นคนขับ ถ้าแกขยันจะฝ่ารถติดไปกิน ฉันจะไป
ทำอะไรได้!”

“โอเค ตกกลางตามนี้ ขึ้นรถเลย ให้อุ่น!” ซไมพรเร่งแล้วมุดเข้าไป
นั่งประจำที่นั่งคนขับอย่างรวดเร็ว

พิมพินาราสายศีรษะเบาๆ แล้วยกมือขึ้นจะเปิดประตูรถ ตอน
นั้นเองเสียงค้อนทุก็ดังขึ้น

“นา”

ร่างบางชะงักทันที พิมพินาราลอบกัดริมฝีปากด้านในเล็กน้อย
ก่อนจะหันไปเผชิญหน้ากับ ‘อดีตสามี’

ซไมพรที่นั่งอยู่ในรถก็ได้แต่ยกสองมือกำพวงมาลัยแน่น เธอ
อยากจะทำประตูออกไปแล้วแต่ผู้ชายหน้าไม่อายุคนนี้สັกยกสองยก
เพื่อความสะใจ แต่ก็ต้องห้ามใจตัวเองเอาไว้ เธอจัดการรถปุ่มลดกระຈก
ด้านของพิมพินาราลงแล้วเอ่ยเรียก

“นาขึ้นรถเหอะ”

“ผมขอเวลาแค่สองนาที”

พิมพินารามองคนตรงหน้าอยู่อึดใจก่อนจะเอ่ย “เชิญ”

คิวหนาของชายหนุ่มขมวดเข้าหากัน ก่อนเขาจะยื่นซองจดหมาย
สีขาวซองหนึ่งให้

หญิงสาวปรายตามอง “อะไร”

ชายหนุ่มมีสีหน้าอึดอัดเล็กน้อย “ตามกฎหมายของบริษัท คุณลาออก
กะทันหันโดยไม่แจ้งให้ทราบล่วงหน้า ทำให้คุณไม่ได้รับเงินเดือนของ
เดือนนี้”

“แล้วยังไง” พิมพินาราถามกลับเสียงเย็นชา เรื่องนี้เธอรู้อยู่แล้ว
ฝ่ายบุคคลเองก็บอกกับเธออย่างชัดเจนแล้วเมื่อวานนี้เมื่อเธอเดินเข้าไป
บอกว่าการลาออกและต้องการให้มีผลทันที มันเป็นกฎ
ของบริษัท พนักงานทุกคนรู้เรื่องนี้ดี พิมพินาราเองก็ไม่คิดมาก เพราะ
ตอนนี้ก็เพิ่งผ่านต้นเดือนมาแค่ไม่กี่วัน ไม่จำเป็นต้องไปเรียกร้องเงิน
ชดเชยอะไร อีกอย่างการลาออกของเธอก็ทำให้บริษัทต้องงุ่นงายอยู่

แล้ว ถึงจะไม่มาก แต่ก็เชื่อว่าต้องมีผลอย่างแน่นอน ไกรศรคงจะต้อง
หงุดหงิดกับเลขานุการคนใหม่ไปอีกสักพักกว่าทั้งสองจะทำงานเข้ากันได้

“รับนี่ไปเถอะ”

พิมพ์นาราเลิกคิ้วสูง ก่อนจะเอื้อมมือไปรับซองจดหมายสีขาว
มาและเปิดออก

“เช็คเงินสดสองแสน” ชายหนุ่มเอ่ยเมื่อเห็นพิมพ์นาราตั้งของ
ข้างในออกมา “ถือเป็นค่าชดเชย”

ตัวเลขบนเช็คไม่ได้ทำให้พิมพ์นารารู้สึกอะไรมากนัก แต่ชื่อ
ผู้ออกเช็คต่างหากที่ทำให้เธอต้องแหม้มริมฝีปากแน่น หลังจากนั้นเธอ
เก็บมันใส่ซองแล้วส่งคืนให้

“เอาคืนไป ฉันไม่ต้องการ”

“ไม่เอานานา อย่าทำแบบนี้เลย คุณลาออกกะทันหัน อยากรู้
แต่เงินเดือนเลย ค่าชดเชยคุณก็ไม่ได้นะ”

“คุณไอรดา ก็เลยจัดการเรื่องนี้ให้?”

“คุณไอซ์เขาหวังดี เงินนี้อาจจะไม่เยอะ แต่น่าจะช่วยคุณได้
ระหว่างที่คุณต้องหางานใหม่”

พิมพ์นาราจ้องมองคนตรงหน้าด้วยสายตาว่างเปล่า ยังไม่ทันที่
เธอจะพูดอะไร ชายหนุ่มก็ย้าให้เธอรับเอาไว้แล้วเดินกลับเข้าประตู
บริษัทไป ทิ้งให้เธอได้แต่ยืนเหมือนคนโง่อยู่กลางแดดร้อนจัดยาม
เที่ยงวัน

เห็นคนนอกกรดไม่ขยับ ซไมพรก็อดเป็นห่วงไม่ได้ เธอตัดสติใจ
เปิดประตูลงจากรด ซึ่งเป็นจังหวะเดียวกับที่พิมพ์นาราเริ่มขยับ

“นา ไอ้หนา!” ซไมพรตะโกนเรียกอย่างตกใจจากด้านหลังเมื่อ
เห็นเพื่อนสนิทขอยี้เท้ากระแทกส้นสูงฉับๆ เดินกลับเข้าไปในบริษัท
ท่าทางราวกับนางพญาที่พร้อมจะสาดเพลิงใส่ทุกคน

ทำไมพรตั่งท่าจะวิ่งตามออกไป แต่ก็นึกขึ้นได้ว่ายังไม่ได้อับเครื่อง
รถยนต์จึงรีบมุดกลับเข้ามาจัดการปิดกุญแจ อับเครื่อง ปิดประตู วิ่ง
ออกไปแล้วหลายก้าวก่อนจะหันกลับมามากดรีมेटเพื่อลือกประตูถ
ตาย ตาย! องค์แม่่งขนาดนี้ คงได้มีละกันบ้างเน่ๆ!

หลังจากพุมิพงค์ให้ของแก่ ‘อดีตภรรยา’ ไปแล้ว เขาก็
ไม่ได้คิดอะไรอีก สิ่งที่เขาสนใจก็คือตอนนี้จัดการเคลียร์ปัญหาต่างๆ
ได้อย่างเรียบร้อย กลับสู่สถานะหนุ่มโสด สามารถคบหากับไอรดา
อย่างเปิดเผยได้เสียที ความจริงเขาไม่เห็นด้วยกับไอรดาเท่าไรนัก ใน
เมื่ออีกฝ่ายยืนยันเสียงแข็ง เขาจะทำอย่างไรได้

แต่ถ้าเขารู้สึกคิดว่าอะไรจะเกิดขึ้นหลังจากยื่นของนั้นไปให้ ต่อ
ให้ต้องขัดใจไอรดา พุมิพงค์ก็คงไม่ลังเลที่จะทำ

“คุณพุมิ” เสียงไอรดาดังขึ้นแทบจะทันทีที่เขาผ่านประตูเข้ามา
รอยยิ้มประดับอยู่บนใบหน้าหวานสวย

วันนี้เป็นวันที่ไอรดามีความสุขอย่างไม่ต้องสงสัย หญิงสาวเดิน
ตรงปรีเข้ามาหาชายหนุ่มทันที ความจริงเธออยากจะได้เข้ามาจูบเพื่อ
ประกาศความเป็นเจ้าของให้รู้แล้วรู้รอดไป ผู้หญิงหน้าไหนจะได้ไม่
อวดดีเข้ามายุ่งกับของของเธอ แต่ในฐานะลูกสาวคนเดียวของเจ้าของ
บริษัท ไอรดาจำเป็นที่จะต้องสงวนท่าทีเอาไว้สักหน่อย

“เจอตัวพอดี คุณพุมิจำแฮรี่ได้ไหมคะ เจ้าของร้านอาหารที่
ลอนดอนนะคะ ตอนนี่เขามาเปิดร้านอาหารที่ไทยแล้วนะคะ แอรอน
ส่งข้อความมาชวนไอซ์กับคุณไปร่วมฉลองงานเปิดร้านด้วย”

ไม่มีแอรอนที่ไหนหรือกชายหนุ่มรู้ดี การฉลองที่ไอรดาพูดถึงก็
คือฉลองเรื่องที่เขาเป็นหนุ่มโสดอย่างเป็นทางการแล้ว ส่วนนี้่อกกลางวัน
พวกเขาต้องไป ‘กิน’ ที่คอนโดมิเนียมของพุมิพงค์ซึ่งอยู่ห่างจาก
บริษัทสิบห้านาที

“แฮร์รี่กับคุณสนิทกันมาก ถ้าไม่ไป แฮร์รี่คงนอนคุณแน่”

พุดพิงค์อ้าปากกำลังจะตอบ แต่จังหวะนั้นเองที่พิมพ์นารา พุดแทรกขึ้น

“ก่อนพวกคุณจะไปฉลอง ฉันขอเวลาสักสองสามนาที่ได้อีกไหมคะ!”

เพราะเป็นเวลาพักเที่ยง พนักงานส่วนมากจึงลงมาวมกันอยู่ที่ บริเวณชั้นล่างเพื่อเตรียมจะไปหาซื้อเค้กเพียงกิน แค่ฉากการพบกันของ พุดพิงค์กับไอรดา ก็ดึงดูดสายตาพวกพนักงานได้กว่าครึ่งอยู่แล้ว ตอนนี้มีพิมพ์นาราเข้าฉากมาอีกคน สายตาทุกคู่จึงจ้องมองมาทันที

คิวของพุดพิงค์ขมวดเข้าหากัน ขณะที่ไอรดาแม้ริมฝีปาก เล็กน้อย

“นา” น้ำเสียงที่เอ่ยเรียกกดต่ำคล้ายจะเป็นการเตือน

“ฉันขอเวลาไม่นาน คงไม่ทำให้พวกคุณเสียเวลา ‘ฉลอง’ มากนักหรอกค่ะ”

“ก็ได้ ฉันไปคุยที่ห้องทำงานผม” พุดพิงค์พุดพร้อมทำท่าจะเข้ามาลากตัว แต่เพียงแค่มือเขาแตะที่แขนเธอ พิมพ์นาราก็สะบัดอย่างแรง

“จริงๆ ฉันก็ไม่ได้จะคุยกับคุณหรอก” หญิงสาวตอบกลับแล้ว เลื่อนสายตาไปที่ไอรดา

ไอรดาแสดงสีหน้าไม่พอใจ เธอหันไปส่งสายตาให้พุดพิงค์รีบจัดการเรื่องนี้

“นา...”

“ฉันเอานี่มาคืน” พิมพ์นาราพุดชัดพร้อมยื่นซองจดหมายสีขาวยุโรปตรงหน้าไอรดา แน่นอนว่าอีกฝ่ายต้องรู้อยู่แล้วว่ามันคืออะไร

ไอรดาแสวงทำหน้าเลอหลา แล้วหันไปมองพุดพิงค์อีกครั้ง

“กรุณารับเช็คค่าชดเชยของคุณคืนไปเถอะค่ะ มันไม่จำเป็น”

พิมพินาราวูดด้วยเสียงดังฟังชัด สองประโยคสั้นๆ แต่กลับทำให้บรรดาพนักงานพากันหูฟัง

“นา” พุฒิพงค์ส่งเสียงเตือนอีกครั้งพร้อมขยับเข้ามาใกล้อีก “อยากจะพูดอะไรไปคุยกันที่ห้องผม!”

“ฉันไม่ใช่พนักงานของบริษัทนี่อีกแล้ว คุณใช้สิทธิ์อะไรมาสั่งฉัน”

คำตอบที่สวนกลับมาอย่างไม่ไว้หน้าทำให้พุฒิพงค์แปลกใจไม่น้อย แต่สิ่งที่ทำให้เขาต้องชะงักก็คือความร้อนแรงในดวงตาของพิมพินารา มันเป็นแววตาที่เขาไม่เคยเห็นมาก่อน มีบางส่วนในตัวเธอตอนนี้ทำให้พุฒิพงค์รู้สึกว่ามีเงาตรงหน้าไม่ใช่พิมพินาราที่เขารู้จัก

“คุณพุฒิ!” เสียงเรียกของไอรดาสามารถดึงสติของพุฒิพงค์กลับมาได้อย่างดี

“อย่าทำให้เป็นเรื่องใหญ่เลยนา มีอะไรไม่พอใจ ไปคุยกันที่ห้องทำงานผมดีกว่า เรื่องนี้เป็นปัญหาส่วนตัว ยิ่งไงก็ไม่ควรเอามาพูดที่นี่”

“ปัญหาส่วนตัวหรือคะ” พิมพินาราทวนคำเสียงหยัน “จะว่าไปมันก็ใช่เนะ เรื่องนี้เป็นปัญหาส่วนตัวของฉันกับคุณไอรดา ส่วนคุณไม่เกี่ยว!”

ไอรดาแหม่มริมฝีปากแน่น ตอนนี้พนักงานที่มุงดูเหตุการณ์เริ่มเยอะขึ้นเรื่อยๆ แล้ว

“ถ้าอย่างนั้นไปคุยกันที่ห้องทำงานของฉันก็แล้วกัน”

“อย่างที่บอกว่าไม่จำเป็นหรอกคะ เพราะฉันแค่เอาของมาคืนคุณเท่านั้น”

“ฉันให้แล้ว คุณเก็บไว้เถอะนะ” ไอรดาพยายามพูดด้วยน้ำเสียงสุภาพที่สุด

“ฉันทำอะไรไป ฉันรู้ตัวดี เรื่องค่าชดเชยอะไรนี่ไม่จำเป็นเลย”

ไอรดาขยับเข้ามาข้างหน้าหนึ่งก้าว แล้วเอ่ยด้วยเสียงเบาที่พอ

ให้ได้ยินกันแค่สองคน

“อย่าถือศักดิ์ศรีมากนักเลย รับเอาไว้เถอะ ถือว่าเป็นค่าชดเชย” พุดจบไอรดาก็ถอยกลับมายืนที่เดิมพร้อมรอยยิ้มร่ากับนางฟ้าบนใบหน้า “ฉันหวังว่าคุณจะเข้าใจนะคะ”

พิมพ์นารามองผู้หญิงตรงหน้า พลันมูมปากก็กระตุกถึยิบ

“ปกติเวลาที่เราต้องจ่ายค่าชดเชย มันก็ต้องมีมูลค่าเทียบเท่าหรือมากกว่าสินะคะ” พิมพ์นาราเอ่ยเสียงเรียบ และครั้งนี้เธอไม่รอให้อีกฝ่ายตอบ แต่พูดต่อทันทีว่า “คุณไอรดาแย่งสามีของฉันไป ในกรณีที่เทียบเท่าคุณก็ควรจะชดเชยเป็นสามีใหม่ให้ฉันสักคน แต่คุณไอรดากลับแสดงน้ำใจด้วยการจ่ายค่าชดเชยด้วยเช็คเงินสดสองแสนบาทให้ฉัน แหม...บอกตามตรงนะคะ ตอนแรกที่เห็นตัวเลขบนเช็ค ฉันต้องก้มหน้านับศูนย์ตั้งสองรอบ!”

“พอได้แล้วนา!” พุดพิงศ์เอ่ยเสียงเข้ม ทำท่าราวกับจะพุ่งเข้ามาบีบคอเธอถ้าหญิงสาวยังไม่หยุดพูด

พิมพ์นาราไม่สนใจดีดตสามี เธอผลักเขาออกไปให้พ้นทางแล้วพูดกับไอรดาต่อ

“ที่ฉันเอาเช็คมาคืนก็เพราะมูลค่าที่คุณไอรดาต้องการจะชดเชยให้ฉันมันมากเกินไป” พิมพ์นาราพูดพร้อมเปิดซองจดหมายออกหยิบเช็คเงินสดที่มีชื่อไอรดาเป็นผู้จ่ายเงินออกมาโบกเบาๆ “เงินสดสองแสนบาทที่มันมากเกินไปคะ ฉันไม่กล้ารับหรอก เพราะถ้าจะให้คำนวณก็ต้องหักค่าเสื่อมจากการที่ฉันใช้งานมาตั้งสิบเจ็ดปีด้วย ของมือสองเขาไม่ขายกันแพงหรอกนะคะ คุณเองก็ทดลองใช้งานฟรีมาตั้งสามปีแล้ว จะมาคิดเล็กคิดน้อยอะไรตอนนี่คะ!”

ถึงตอนนี้พุดพิงศ์กับไอรดาก็รักษาหน้าเอาไว้ไม่ได้แล้ว ทั้งคู่กัดฟันกรอด หน้าแดงจนแทบจะเขียว ทั้งโกรธทั้งอาย แต่ยังไม่ทันจะได้อตอบโต้ พิมพ์นาราก็ทั้งอีกสองประโยคเด็ดใส่หน้าพวกเขาแล้ว

“แต่ถือเสียว่าเพื่อฉลองการลาออกของฉัน สามีช่วยๆ คนหนึ่ง
ฉันยกให้ฟรีไม่คิดตั้งค์คะ” จบคำพูดประโยคนี้ เช็คเงินสดมูลค่าสอง
แสนบาทถูกสะบัดออกจากปลายนิ้วมือของพิมพ์นาราอย่างไม่ไยดี

และเช็คเจ้ากรรมก็เหมือนจะมีชีวิต มันเลือกที่จะหล่นลงตรง
ปลายเท้าของไอรดาแบบพอดิบพอดี แถมหน้าเช็คยังหงายขึ้น เผยให้
เห็นจำนวนที่ถูกเขียนบนเช็ค รวมถึงชื่อคนจ่ายเช็คด้วย

หญิงสาวแจกรอยยิ้มกว้างอย่างสะใจก่อนจะหมุนตัวสะบัดหน้า
เดินออกจากบริษัทที่ทำงานมากกว่าสิบปีด้วยมาदनางพญา ทั้งเอาไว้
เพียงใบหน้าที่ประดับด้วยรอยยิ้มกว้างให้ตราตรึงอยู่ในความทรงจำ
ของทุกคนที่ได้เห็น

แค่หย่า

“หย่า!!!” เสียงโวยดังลั่น ทำเอาพิมพินาราคาที่เพิ่งจะยกแก้ว
กาแฟขึ้นจิบต้องเบี่ยงตัวออกห่าง

“พูดเบาๆ ก็ได้แม่ นานั่งอยู่แค่นี้”

คนเป็นแม่ฟังแล้วของขึ้น เอื้อมมือไปหยิกต้นแขนลูกสาวอย่าง
แรงจนพิมพินาราร้องลั่น

“โธ้ยแม่ นาเจ็บ!”

“เจ็บสิตี” พาณีว่าลูกสาว “นี่แกยังสติดีอยู่หรือเปล่า อายุปา
เข้าไปตั้งเท่าไรแล้ว ทำอะไรทำไมไม่รู้จักคิดบ้าง”

“นาคิดดีแล้วแม่”

“ยังจะเถียงอีก! ถ้าคิดดีแล้วแกจะไปหย่ากับตาพุฒทำไม!”

“ก็เหมือนที่คนอื่นๆ เขาหย่ากันไงแม่ คนเราไปกันไม่ได้ จะฝืน
อยู่กันไปทำไม” พิมพินาราคาตอบกลับเสียงเรียบ เธอคิดอยู่แล้วว่าแม่
จะต้องไม่เห็นด้วยกับการตัดสินใจของเธอ ดังนั้นเธอจึงไม่คิดจะบอก
ตั้งแต่แรกว่าจะทำอะไร

“ชีวิตคุ้มกันก็มีปัญหาด้วยกันทั้งนั้น ทำไม่ไม่คิดจะหาทางแก้ไข
ก่อน ทำอะไรบ่มาบ่ไม่รู้จักคิด ตัวเองอายุปาเข้าไปตั้งเท่าไรแล้ว”

“อายุเท่าไรมันไม่ได้เกี่ยวกับสักหน่อย แล้วก็ใช่ว่านาจะไม่อยาก

แก้ปัญหาก็ได้ แต่เมื่อมันแก้ไม่ได้ แล้วจะฝันไปทำไม ต่างคนต่างไปก็
ดีแล้ว”

“ฉันล่ะอยากตีแกจริงๆ พิมพ์นารา!” พาณีนีตวาดลั่น “แกไม่ใช่
เด็กแล้วนะ แล้วแกกับพุดมีก็ไม่ใช่แค่เพิ่งแต่งงานกัน ไม่ได้เพิ่งรักกันแค่
ปีสองปี ทำอะไรไม่หันหน้าคุยกัน”

“ทางนั้นนะระริกระริอยากจะหย่ามากกว่านี้อีก”

“เพราะเขาชวนหย่าแกก็เลยหย่างั้นสิ! คิดว่าชีวิตมันง่ายนักหรือ
ไง ผู้หญิงนะไม่เหมือนผู้ชายหรอกนะ แล้วมาหย่าตอนอายุสามสิบสอง
เข้าไปแล้ว ต่อไปจะทำยังไง แล้วยังเรื่องลาออกอีก นี่แกคิดจะทิ้งชีวิต
ตัวเองแล้วใช่ไหม!”

พิมพ์นาราระแทกแก้วกาแฟลงบนโต๊ะอย่างไม่อาจควบคุม
อารมณ์ได้ “นามาหาแม่เพราะอยากได้ที่พักใจ แต่เห็นชัดๆ เลยว่ามัน
ไม่ใช่ แม่คิดว่านางอยากให้เรื่องมันเป็นแบบนี้หรือ คิดว่านางไม่เจ็บหรือ
แต่แม่จะให้นางทำยังไง สามีนางไปมีผู้หญิงคนอื่น เขาต้องการหย่า
กับนางเพื่อที่จะไปอยู่กับคนรักใหม่ของเขาโดยที่ไม่ถูกสายตาคนอื่น
มองว่าผู้หญิงคนนั้นแย่งสามีนาง พุดมีปกป้องผู้หญิงคนนั้นขนาดนี้แล้ว
แม่ยังจะให้นางย้อเขาเอาไว้อีกหรือ ตอนที่พวกเขาไปมีความสุขด้วยกัน
ลูกเขยที่แสนดีของแม่เคยคิดถึงจิตใจนางบ้างไหม ส่วนเรื่องลาออก
จากงาน แม่จะให้นางทนอยู่ตรงนั้น เห็นพวกเขารักกันหวานชื่นหรือ
นางไม่ได้เข้มแข็งขนาดนั้นหรือกนะแม่!”

เห็นลูกสาวพุดออกมาทั้งน้ำตา คนเป็นแม่อย่างพาณีนีก็พุดอะไร
ไม่ออกเหมือนกัน

“ถ้าไม่หย่าแล้วยังไง แม่จะให้พวกเราอยู่กันแบบสามคนผิวเมีย
งั้นหรือ”

“ฉันก็ไม่ได้บอกแบบนี้ แต่แกก็น่าจะใจเย็นกว่านี้หน่อย บางที
มันอาจจะเป็นการหลงชั่วครั้งชั่วคราว”

“พวกเขาอยู่ด้วยกันมาสามปีแล้วนะแม่!” พิมพ็นาราสวนกลับ
ทันที หัวใจในอกซ้ายเหมือนถูกบีบด้วยมือที่มองไม่เห็น

รักแท้แพ้ระยะทาง ประโยคนี้ไม่ผิดเลยสักนิด เพื่อความ
ก้าวหน้าในอาชีพ พิมพ็นารายอมให้สามีเดินทางไปประจำสาขาที่ต่าง
ประเทศ ระยะทางที่ห่างกันครึ่งโลกสามารถถูกลดทอนได้ด้วย
เทคโนโลยีที่ทันสมัย ช่วงปีแรกที่พุดิพวงศ์ไปอยู่ต่างประเทศพิมพ็นารา
ก็พยายามหาวันหยุดเพื่อบินไปหา แต่ช่วงสองปีหลังเธอไม่ได้ไป เพราะ
ช่วงเวลาหยุดของพวกเขาไม่ตรงกันเลย อีกทั้งไครศรก็เลื่อนขึ้นไปรับ
ตำแหน่งผู้จัดการฝ่ายการตลาด ในฐานะเลขานุการของเขา งานของ
เธอจึงมากขึ้นตามไปด้วย ใครจะไปรู้

พิมพ็นาราแอบเสียใจอยู่ไม่น้อย ได้แต่ปลอบใจตัวเองว่าอีกแค่
สองปีพุดิพวงศ์ก็จะกลับมาแล้วจึงไม่คิดอะไรมาก ไม่ระแคะระคายอะไร
เลยสักนิด จนกระทั่งวันที่พุดิพวงศ์กลับมาเมืองไทย เธอซึ่งเป็นภรรยา
ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเขากลับมา เขาไปค้างที่บ้านแม่ กว่าจะจะรู้ก็ผ่านไปกว่า
สี่ปดาห์แล้ว

และอีกกว่าสองเดือนเลยที่เดียวกว่าที่พิมพ็นาราจะรู้ว่าสามีบางอย่าง
ผิดปกติ คนในบริษัทกว่าครึ่งรู้เรื่องนี้ก่อนเธอเสียอีก เพียงแต่ไม่มีใคร
พูดออกมาตรงๆ เท่านั้นเอง

พิมพ็นาราก็เหมือนผู้หญิงทั่วไป เมื่อรู้ว่าสามีมีชู้ หัวใจเธอ
เหมือนถูกกระชาก ทุกอย่างตรงหน้าดำมืด เธออาละวาดไล่เขา ขว้าง
ปาข้าวของ กรีดร้องราวคนเสียสติ ร้องไห้ปานจะขาดใจ ปากได้แต่
ถามประโยคเดิมๆ

เธอผิดอะไร พวกเขาทำแบบนี้กับเธอทำไม เธอทำแบบนี้ได้
อย่างไร

ไม่มีใครตอบคำถามเธอได้ สายตาของคนในบริษัทที่รู้เรื่องมี
เพียงความเห็นอกเห็นใจ แต่ในความรู้สึกของพิมพ็นาราแล้ว ราวกับ

คนพวกนั้นกำลังสมเพชเธออยู่

หลังจากผ่านช่วงเวลาเหมือนคนบ้ามาสี่เดือน พิมพ็นาราจึงตัดสินใจว่าจะจบทุกอย่างลงเสียที่

สิ่งที่ผู้เป็นแม่พูดไม่ใช่ว่าเธอไม่เคยคิด เชื้อเถอะว่าเธอน่ะคิดมาไม่รู้กี่รอบแล้ว เธอคบหากับพุฒิพงศ์มาตั้งแต่ตอนเรียนมัธยมปลาย เขาเป็นรักแรกของเธอ เป็นผู้ชายคนเดียวในชีวิตเธอ ครั้งชีวิตที่ผ่านมา เขาอยู่ในทุกส่วนของความทรงจำ เกือบจะเป็นทั้งชีวิตของเธอเลยด้วยซ้ำ

ไม่มีใครเข้าใจหรือกว่าเธอเจ็บปวดแค่ไหน ถึงตอนนี้หัวใจเธอก็ยังคงแหลกสลายอยู่ข้างใน เธอไม่ได้แสดงมันออกมา ไม่ไว้วางใจ ไม่วิ่งโร่ไปฆ่าตัวตายเพื่อเรียกร้องความเห็นใจ แต่ไม่ได้หมายความว่าเธอไม่ได้รู้สึกอะไร ไม่ใช่เพราะเธอหึงยโสมาจากไหน แต่เป็นเพราะหัวใจเธอเจ็บปวดเกินไป แค่ว่าตัวเองผ่านไปให้ได้ในแต่ละวันพิมพ็นาราก็เหนื่อยมากพอแล้ว

ยัยคนที่หมดรักแล้วมันจะมีประโยชน์อะไร ทั้งตัวทั้งใจของพุฒิพงศ์ไม่ได้อยู่ที่เธออีกต่อไปแล้ว สิ่งเดียวที่อยู่คือกระดาษแผ่นหนึ่งที่บ่งบอกสถานะของสามีภรรยาที่ถูกต้องตามกฎหมายเท่านั้น

“ตาพุฒินะตาพุฒิ แม่ไม่อยากจะเชื่อเลยจริงๆ”

พิมพ็นาราฟังประโยคนั้นแล้วไม่พูดอะไร เพียงแค่นั่งนิ่งปล่อยให้ น้ำตาไหลต่อไปอย่างเงียบๆ เท่านั้น

การหย่าของเธอกับพุฒิพงศ์ไม่มีความยุ่งยากเลยสักนิด ทรัพย์สินหลังแต่งงานอะไรก็ตามที่เธอชี้ว่าจะเอา เขาล้วนยกให้เธอหมด บ้านที่เป็นเรือนหอพิมพ็นารายกให้เขาไป เธอไม่ต้องการอยู่ในที่ที่มีเขาอยู่ในความทรงจำ เธอเลือกคอนโดมิเนียมสองห้องกับรถยนต์คันที่ขับอยู่ ส่วนเงิน พิมพ็นาราไม่เรียกร้องจากเขาแม้แต่บาทเดียว

โชคอย่างเดียวกับที่เธอมีคงเป็นเรื่องที่เธอกับพุฒิพงศ์ยังไม่มีลูก

ด้วยกัน พวกเขาแต่งงานกันหลังจากที่พิมพ์นาราเรียนจบ ตอนนั้นเธอเพิ่งอายุยี่สิบสอง ยังอยากใช้ชีวิตสุดเหวี่ยง อยากเที่ยว จึงตัดสินใจว่าจะรอกันไปก่อน หลังจากนั้นเมื่อเธอตัดสินใจว่าพร้อมแล้ว พุฒิพงศ์ก็ต้องไปทำงานที่สาขาต่างประเทศ

คิดถึงตรงนี้แล้วมุมปากของพิมพ์นาราก็อุดกระตุกไม่ได้ เธอเองไม่ใช่เธอที่บอกให้เขาไป เธอเองนี่ละที่บอกให้เขาเลือกความก้าวหน้าในหน้าที่การงาน ใครจะไปคิดว่าเขาจะทรยศความไว้วางใจของเธอได้อย่างเจ็บแสบขนาดนี้

พุฒิพงศ์ทำอย่างที่เขาบอกเขาจริงๆ เขาเลือกความก้าวหน้าในหน้าที่การงานและการคบหากับลูกสาวเจ้าของบริษัทก็ถือเป็นหนทางก้าวหน้าที่ดีทางหนึ่งเหมือนกัน

“ผู้หญิงสมัยนี้ก็จริงๆ เลย ไม่ได้สนใจเลยว่าคนเขามีเมียมีลูกอยู่แล้วหรือเปล่า”

“เรื่องนี้โทษผู้หญิงฝ่ายเดียวไม่ได้หรอกนะแม่ ผู้หญิงให้ทำ ถ้าผู้ชายไม่มีใจจะเล่นด้วย ต่อให้แก้ผ้าตรงหน้า เขาก็ไม่หวั่นไหว”

“เฮ้อ แล้วนี่จะทำยังไงต่อ”

“ก็ไม่เห็นต้องทำอะไร นาน่าจะหยุดพักสักเดือน แล้วค่อยเริ่มหางาน”

พาดิมองลูกสาวคนเดียว อยากจะเอ่ยปลอบแต่ก็พูดไม่ออก ในความคิดคนเป็นแม่ อย่างไรก็ตามเสียการหย่าก็ไม่ใช่ทางเลือกที่ดีนัก

“แม่ไม่ต้องห่วงหรอกนะ นาเชื่อว่านาหางานได้ คุณไกรศรเขาเขียนจดหมายรับรองให้นาอย่างดีเลย”

“เรื่องงานใหม่นะฉันไม่ห่วงหรอก”

พิมพ์นาราหันไปมองแม่ทันที

“ผู้หญิงที่ผ่านการหย่ามา ยังไงมันก็ดูไม่ดีอยู่ดี”

พิมพ์นาราเอื้อมมือไปหยิบกระดาษทิชชูมาเช็ดคราบน้ำตาบน

ใบหน้าแล้วลุกขึ้นยืน

“ผู้ชายผ่านการหย่าแล้วอยากเริ่มต้นใหม่ ทุกคนยังมองว่าเป็นเรื่องปกติ แล้วผู้หญิงที่ผ่านการหย่ามันจะเป็นเรื่องที่คุณไม่ได้ตั้งใจสำหรับคุณขึ้นมาไม่สนใจหรือว่าคุณจะเป็นยังไง แต่สำหรับนา การหย่าที่เกิดขึ้นมาไม่ผิด คนที่ต้องรู้สึกผิดควรเป็นคนพวกนั้น ไม่ใช่!”

“แต่ผู้ชายเขาไม่มองแบบนี้ล่ะสิ”

“นี่ ก็แค่ความคิดเห็นส่วนตัว ผู้ชายคาดหวังว่าผู้หญิงที่ตัวเองแต่งงานด้วยต้องบริสุทธิ์ แต่ตัวเองผ่านมาก็คนแล้วเคยนับบ้างหรือเปล่า ผู้ชายที่คิดเล็กคิดน้อยแบบนี้ แม้อย่างจะให้มาดูแลลูกสาวแม่เหร่อ”

พาดิณีนั่งอทนที่

“นา รู้ว่าแม่เป็นห่วงนา อยากให้นาได้มีคนดูแล แต่ถ้าเรื่องแค่นี้ผู้ชายคนนั้นยังเห็นเป็นเรื่องใหญ่ นาก็ไม่คิดว่าจะใช้ชีวิตกับเขาได้หรอกนะคะ ไม่มีผู้หญิงคนไหนอยากแต่งงานหลายครั้ง นาเองก็เหมือนกัน ถ้าเลือกได้นาก็อยากมีสามีแค่คนเดียว แต่นาเสียตายนานาเลือกไม่ได้ ถ้าผู้ชายคนนั้นรักนาจริง เรื่องเล็กๆ น้อยๆ อย่างการหย่า เขาคงไม่มานั่งคิดมากหรอกค่ะ” พุดจิบพิมพ์นาราก็ขอตัวกลับขึ้นห้องตัวเอง หลังจากนั้นหนึ่งชั่วโมงก็เดินกลับลงมาอีกครั้ง เธอแต่งตัวเรียบร้อยแล้วบอกผู้เป็นแม่ว่าจะออกไปกินข้าวที่บ้านชไมพร

พาดิณีมองตามลูกสาวแล้วก็ได้แต่กลุ้มใจ

ถึงคำพูดของพิมพ์นาราก็มีเหตุผล แต่จะให้คนเป็นแม่นั่งเฉยๆ ไม่ทำอะไรเลยก็คงไม่ได้ คนเป็นแม่จะหวังอะไรมาไปกว่าการที่รู้ว่าลูกสาวคนเดียวมีคนดูแลหลังจากที่แม่อย่างเธอไม่อยู่แล้ว

เพียงแค่เริ่มต้นสัปดาห์แรก พิมพ์นาราก็ได้รับรู้ว่าการเป็นคนว่างงานไม่ใช่เรื่องง่ายเลยสักนิด ไม่ใช่เพราะเธอยังเจ็บปวดเสียใจกับ

ความรักนับสิบปีที่กลายเป็นเมฆหมอก แต่เป็นเพราะเธอไม่ชินกับการใช้ชีวิตในฐานะคนว่างงานเอาเสียเลย ตั้งแต่เรียนจบปริญญาตรี พิมพ์นาราก็สมัครเข้าทำงานบริษัทเดียวกับพุมิพงค์ เพราะหน้าที่การงานของเขาสำคัญและกำลังเติบโตได้ดี พิมพ์นาราจึงปล่อยให้เขาทุ่มเทกับเรื่องงานอย่างเต็มที่ ทำให้ตลอดสิบปีที่ผ่านมา เธอแทบไม่เคยได้ไปเที่ยวที่ไหนเลย ชีวิตเหมือนถูกผูกติดอยู่กับบริษัทและตารางงานของพุมิพงค์ไปเสียหมด

ตอนนี้เมื่อไม่ต้องไปทำงานแล้ว พิมพ์นารากลับพบว่า การอยู่เฉยๆ โดยไม่ต้องทำอะไรนี่เป็นเรื่องที่ยากมาก

เธอยังคงตื่นนอนเวลาเดิม ถึงจะอยากนอนตื่นสายแค่ไหน แต่เมื่อถึงเวลาที่เคยตื่น ก็คล้ายกับมีบางอย่างมาสะกิดให้ตื่น กลางวันนอกจากอ่านหนังสือแล้วก็ดูรายการโทรทัศน์ ตอนค่ำก็นั่งดูหนังดูละครหลังข่าว ซึ่งทำให้พิมพ์นารมาถึงกับตระหนกมาก เพราะดาราที่ว่าครึ่งในละคร เธอไม่รู้จักแม้กระทั่งชื่อเลยด้วยซ้ำ

เวลาแต่ละวันผ่านไปอย่างเซื่องช้าชวนให้ปวดหัว และพิมพ์นาราคงจะเป็นบ้าไปแล้วแน่ๆ ถ้าไม่ได้เริ่มทำอะไรสักอย่าง

สิ่งแรกที่พิมพ์นาราทำก็คือการไปออกกำลังกาย จุดประสงค์ไม่ใช่เพื่อลดน้ำหนัก เพราะน้ำหนักของเธอไม่ได้เกินกว่ามาตรฐานที่ทางการแพทย์ระบุเอาไว้อยู่แล้ว หญิงสาวค่อนข้างภูมิใจกับการเผาผลาญแคลอรีของร่างกายตัวเองด้วยซ้ำ ก่อนหน้านี้แม้จะไม่เคยได้ออกกำลังกายเลย แต่น้ำหนักเธอก็ไม่ได้เพิ่มขึ้นมากนัก

การตัดสินใจไปออกกำลังกายก็เพียงเพราะมันเป็นกิจกรรมที่ต้องใช้เวลาอย่างน้อยวันละสองชั่วโมง เมื่อบวกกับการขับรถไปกลับเวลาก็ผ่านไปครึ่งวันอย่างรวดเร็ว ฟิตเนสที่พิมพ์นาราไปใช้บริการตั้งอยู่ในห้างสรรพสินค้า หลังออกกำลังกายเสร็จ เธอก็ผ่อนคลายด้วยการเดินตากแอร์เล่นอยู่ในห้าง ที่ผ่านมาพิมพ์นาราใช้ชีวิตเหมือนคนที่

มีสามีแล้วทุกๆ ไป เงินเดือนที่ได้หลังหักจากส่วนที่ให้แม่ของเธอแล้ว เธอก็จะพยายามประหยัดให้ได้มากที่สุด แม้ว่าพุดิพวงศ์จะไม่เคยเรียกร้องกับเธอในเรื่องนี้ แต่หญิงสาวก็ยังคงสะสมเงินส่วนหนึ่งแยกบัญชีเอาไว้ต่างหาก

จำนวนเงินในบัญชีที่สะสมมาสิบปีก็มีไม่น้อยหรอกนะถ้าไม่ฟุ่มเฟือยจนเกินไป อยู่เฉยๆ ทั้งปีโดยไม่ทำงานเงินก็ยังเหลือ

ก่อนหน้าี่เวลาที่พิมพ์นารามาห้างสรรพสินค้า สิ่งแรกที่เธอมักจะนึกถึงก็คือเธอจะซื้ออะไรให้พุดิพวงศ์ดี แต่ตอนนี้เธอกำลังสนุกกับการเลือกซื้อของให้ตัวเอง

การเป็นโสดตอนอายุสามสิบสองก็ใช่ว่าจะแยอะไรนักหรอกนะ พิมพ์นาราคิดอย่างอารมณ์ดี ขณะที่มือหมุนพวงมาลัยรถเลี้ยวเข้าจอดเทียบด้านหน้ารั้วบ้านเพื่อนสนิท หญิงสาวเข้าเกียร์จอด หมุนกุญแจดับเครื่องยนต์แล้วเปิดประตูลงจากรถ จากนั้นเดินไปด้านหลังรถ เปิดกระโปรงท้าย รวบรวมพลาสติก ถุงกระดาษหลายใบออกมาก่อนจะปิดฝากระโปรงท้ายรถ

เจ้าของบ้านรู้อยู่แล้วว่าจะมีแขก พอได้ยินเสียงรถมาจอดหน้าบ้านก็รีบเดินออกมาดูทันที และชไมพรต้องอ้าปากค้างเมื่อเห็นเพื่อนสนิทเต็มสองตา

“โอ้โห นี่ใครกันล่ะเนี่ย!”

พิมพ์นารายิ้มกว้าง เสียงหน้าเด็กน้อยอย่างมีจริต ก่อนจะเอ่ยถาม “เป็นไง”

“เริดยะ” ชไมพรต้องยอมชมเพื่อนสนิท เพราะพิมพ์นาราดรจนหน้าเธอเริดมากจริงๆ

ชไมพรรู้อยู่แล้วว่าวันนี้ก็ฝ่ายไปทำอะไรมาบ้าง ตอนแรกที่รู้ว่าพิมพ์นาราจะไปเข้าคอร์สเรียนการแต่งหน้าตามที่เพื่อนในฟิตเนสเอ่ยชวน ชไมพรก็แค่แปลกใจนิดๆ แต่พอมาเห็นผลงานหลังแต่งหน้าของ

พิมพินาราวาเข้าจริงๆ เธอยอมรับเลยว่ามันออกมาดีมาก

“แต่จะดีกว่านี้ไหม ถ้าแกเปลี่ยนเสื้อผ้าให้เข้ากับหน้าด้วย”

ใบหน้าหวานที่แต่งแต้มเครื่องสำอางจนสวยเด่นนั้นดูไม่เข้ากับ
ชุดกางเกงตัวหลวมกับเสื้อแขนกุดแบบเรียบเอาเสียเลย

“ค่อยเป็นค่อยไปสิ” พิมพินาราวาพูดขณะทั้งสองชวนกันเดิน
เข้าไปในบ้าน

หลังจากว่างงาน บ้านซไมพรเป็นอีกสถานที่ที่พิมพินาราวาใช้เพื่อ
ฆ่าเวลามากที่สุด ซึ่งหญิงสาวเองก็รู้สึกผิดอยู่บ่อยๆ เหมือนกัน
เพราะเธอเริ่มคบหากับพุฒิพงศ์มาตั้งแต่สมัยเรียน มีเขาคอยดูแลอยู่
เกือบตลอด ดังนั้นพิมพินาราวาจึงมีเพื่อนค่อนข้างน้อยมาก กับซไมพร
นั้นพวกเธอรู้จักกันมาตั้งแต่สมัยประถม ก่อนเธอคบหากับพุฒิพงศ์
หลายปี แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังห่างหายไปเป็นช่วงๆ จนกระทั่งทั้งสอง
บังเอิญเจอกันในร้านอาหารเมื่อสามปีก่อน ซึ่งเป็นช่วงที่พุฒิพงศ์ไปอยู่
ต่างประเทศพอดี ทั้งสองจึงกลับมาสนิทกันอีกครั้ง

และที่พิมพินาราวารู้สึกผิดอยู่บ่อยๆ ไม่ได้ ก็เพราะเหมือนกับ
ว่าทั้งสองกลับมาสนิทกันตอนช่วงที่เธอกำลังเริ่มมีปัญหาพอดี ซไมพร
จึงเป็นเหมือนที่ระบายสำหรับเธอ

“แล้วนี่แกซื้อของอะไรมาเยอะแยะ”

“เห็นอะไรน่าซื้อก็ซื้อ เอานี้ ฉันซื้อของเล่นมาฝากน้องภัทรด้วย”

“ซื้อมาอีกแล้ว” ซไมพรว่าทันที “แกจะซื้อของเล่นมาฝาก
ลูกชายฉันทุกครั้งที่มาบ้านฉันไม่ได้นะพิมพินาราวา”

“ของเล่นนิดๆ หน่อยๆ ไม่ได้แพงอะไรเลย”

“ฉันไม่ได้บอกว่าแพงหรือไม่แพง แต่มันจะทำให้เสียระบบการ
ปกครอง”

“กลัวลูกชายมาหลงรักฉันเหรอ” พิมพินาราวาสวนกลับพร้อม
หัวเราะคิกคักชอบใจ “ไม่เป็นไรๆ น้องภัทรคนเดียวฉันเลี้ยงได้สบาย”

“เอาไปเลี้ยงเลยดีไหมล่ะ” ซไมพรว่าแล้วแอบส่งค้อนให้เล็กน้อย เพราะตอนนี้ลูกชายคนเดียวของเธอทั้งรักทั้งหลงพิมพ์นารามาก ทั้งเอาใจทั้งตามใจ ไหนจะชื่อของเล่นของกินมาฝากอยู่เรื่อยๆ อีก

“ยกให้จริงหรือเปล่า อย่ามาขอคืนทีหลังนะ”

สองสาวหยอกล้อกันไปมาขณะช่วยกันแกะขนมที่พิมพ์นาราซื้อ มาจัดใส่จาน แล้วจึงพากันเดินไปที่สวนเล็กๆ ด้านหลังบ้าน

“วันนี้จะอยู่กับข้าวเย็นด้วยกันหรือเปล่า”

“อยู่ไม่ได้ วันนี้ฉันต้องไปกินข้าวเย็นกับแม่ เห็นว่านัดเพื่อนไว้ เลยขอให้ฉันขั้บรถให้”

ซไมพรเหลือบสายตามองเพื่อนเล็กน้อยก่อนจะถามเสียงค่อย “แล้ว...ทางโน้นยังโทร. มาอีกไหม”

ทางโน้นที่ซไมพรถามถึงก็คือทางบ้านของพุดมิพงค์ คุณอานพ กับคุณจันทร์ พ่อกับแม่ของพุดมิพงค์ไม่เห็นด้วยกับการตัดสินใจหย่าของทั้งคู่ คุณจันทร์พยายามโทร. มาหาเธอเพื่อให้ตัดสินใจใหม่และรับรองว่าลูกชายจะไม่ทำเรื่องแบบนี้อีก หญิงสาวพอจะเดาได้ว่าทำไมทั้งสองคนถึงไม่ชอบว่าที่ลูกสะใภ้คนใหม่อย่างไอรดา

ผู้หญิงหัวสมัยใหม่หัวนอกอย่างไอรดา แถมผู้หญิงคนนี้ยังใช้ชีวิตอยู่ต่างประเทศเป็นสิบปี เรื่องล้มมาคารวะอย่างไทยๆ ถูกลิ้มเลียนไปหมดแล้ว เข้าหาผู้ใหญ่ก็แค่ส่งยิ้มทักทายแบบนั้น คุณจันทร์ซึ่งติดจะหัวโบราณอยู่น้อยๆ จะชอบก็เป็นเรื่องแปลกแล้ว

พิมพ์นาราเคารพทั้งสองเหมือนพ่อแม่แท้ๆ แต่จะทำอย่างไรได้ในเมื่อเรื่องมันมาถึงขั้นนี้แล้ว

“พวกท่านสองคนไม่ใช่คนพุดไม่รู้เรื่องหรอก”

คุณจันทร์โทร. มาหาเธอสามครั้ง พิมพ์นาราปฏิเสธทั้งสามครั้ง อีกฝ่ายก็จำต้องทำใจ ได้แต่บอกว่าขอโทษแทนลูกชายไม่รักดีของตัวเอง

“เฮ้อ จบได้ก็ดี”

“ฉันให้สัญญาเอาไว้ ว่าถ้าฉันทำใจได้เมื่อไรจะไปกราบขอโทษพวกท่านที่บ้าน”

“ยังจะไปอีกหรือแก”

“เรื่องระหว่างฉันกับพุดก็ไม่ได้เกี่ยวอะไรกับพวกท่านอยู่แล้ว ทั้งสองคนเป็นผู้ใหญ่ที่น่าเคารพ”

ซิไม่พรพังแล้วก็ได้แต่ช่วยพรเพื่อนสนิทอยู่ในใจ เธอหวังพิมพ์นารามาตลอด ก่อนหน้าที่จะหย่า มีช่วงหนึ่งที่พิมพ์นาราเหมือนคนพร้อมจะเสียดิ แต่มาตอนนี้ กลับกลายเป็นว่าเพื่อนสนิทเธอใช้ชีวิตล้นลาสนุกสนานได้ทุกวัน แต่...คนที่ภายนอกชอบทำเหมือนไม่มีอะไรนี่ละ น่ากังวลที่สุด!

“เรื่องนั้นถึงเวลาค่อยว่ากัน ตอนนี้อ่าคุยเรื่องแกดีกว่า ตอนแกบอกจะไปพิตเนสฉันไม่ตกใจเท่าไร แต่นี่ถึงขั้นไปเข้าคอร์สเรียนแต่งหน้าเสียวะ”

“คนที่เล่นพิตเนสด้วยกันเขาชวน แกก็รู้ว่าคนว่างงานอย่างฉันมีเวลาเหลือเฟือ แล้วก็แคลงทำอะไรใหม่ๆ ไม่เห็นเสียหายอะไรนี่ ออกหักรักคุตตุ้ตึตึแล้วต้องทำตัวเหมือนโลกทั้งใบถึงกาลอวสานมันล้ำสมัยไปแล้วนะคุณเพื่อน! ชีวิตไม่ได้จบแค่เพราะฉันบังเอิญมีสามีห่วยๆ หนึ่งคนนี่”

“ฉันก็ไม่ได้ว่าอะไรหรอก แกทำแล้วมีความสุขก็ทำไปเถอะ”

หลังจากนั้นเรื่องที่สองสาวคุยกันก็เปลี่ยนไปหลายหัวข้อ ทั้งมีสาระ ไม่มีสาระ แอบนิทนาดาราในวงการบันเทิงไปด้วยจิบชาไปด้วย ช่วงเวลานี้เหมือนจะผ่านไปเร็วมาก ไม่ทันไรโทรศัพท์มือถือของพิมพ์นาราก็ส่งเสียงร้อง หน้าจอปรากฏคำว่า ‘แม่’ เด่นชัด

“คุณนายแม่โทร. ตาม”

ประโยคนี้พุดแล้วก็อดขำไม่ได้ เพราะพิมพ์นารารู้สึกเหมือน

ตัวเองเป็นเด็กที่ถูกตามกลับบ้านมากกว่าผู้หญิงอายุสามสิบสองที่
เพิ่งหย่าสามีมาหมาดๆ

ทั้งสองคนไม่ต้องล้าลากันนานนัก โบกมือสองสามที พิมพ็นาราก็เปิดประตูขึ้นรถ เสียบกุญแจบิดเพื่อติดเครื่องยนต์ รถญี่ปุ่นรุ่นนิยมก็แล่นตามถนนภายในหมู่บ้าน ก่อนจะออกสู่ถนนใหญ่

ถ้าพิมพ็นารารู้ล่วงหน้าก่อนสักนิดว่ามีอะไรรอเธออยู่ละก็ หญิงสาวจะไม่มีวันก้าวทำออกจากบ้านชั้ไม่พรอย่างแน่นอน แต่เพราะเธอไม่รู้ ผลก็คือตลอดเมื่อค่ำ พิมพ็นาราก็ได้แต่นับหนึ่งถึงร้อยในใจ พยายามบั้นหน้าอย่างสุภาพที่สุดเท่าที่จะทำได้ ทั้งๆ ที่ความจริงแล้วเธออยากจะถูกขืนแล้วกรีดร้องใส่หน้าทุกคน โดยเฉพาะคนที่นั่งอยู่ข้างกาย

รสชาติอาหารของร้านชื่อดังไม่ได้ช่วยให้อารมณ์ของพิมพ็นาราดีขึ้นเลยสักนิด ถ้าไม่ติดว่าเธอต้องเป็นคนขับรถกลับบ้านละก็ เธอจะไม่เกรงใจฝ่ายตรงข้าม สิ่งไหนราคาแพงที่สุดในร้านมาตี้มสักสามขวดไปเลย

เหตุการณ์นี้ถ้าเกิดขึ้นแค่ครั้งเดียว พิมพ็นาราก็ยังพอจะมองข้ามมันไปได้ คิดเสียว่าเป็นเรื่องบังเอิญ เธอพยายามทำใจบอกกับตัวเองแบบนั้น แต่มันก็ยังมีครั้งที่สอง รอบนี้พิมพ็นาราก็ไม่ทนบั้นหน้าอีกแล้ว หญิงสาวนั่งหน้าบึ้งตึงตลอดหนึ่งชั่วโมงที่กินอาหารด้วยกัน พอกลับมาถึงบ้านเธอก็พูดกับแม่ทันที บอกให้รู้ว่าเธอไม่ยอมให้มีเหตุการณ์แบบนี้อีก

แต่เหตุการณ์ครั้งที่สามก็ยังเกิดขึ้นอีกจนได้ และพิมพ็นาราก็เลือกที่จะไม่ทน วันนี้พาดิชนวนเธอออกไปซื้อของและบังเอิญเจอเพื่อนที่มาซื้อของกับลูกชายซึ่งเป็นพ่อมายลูกติดอายุสี่ขวบที่ภรรยาเสียชีวิตไปได้สองปีแล้ว

ปัง! เสียงกระทกปิดประตูดังกว่าปกติ เพราะเจ้าของรถเดือดดาลใกล้จะระเบิดเต็มที่

ตลอดทางจากห้างสรรพสินค้าจนถึงบ้าน พิมพินาราไม่พูดกับผู้เป็นแม่เลยแม้แต่คำเดียว

“นา เดี่ยวก่อนยายนานา!”

“นายังไม่อยากคุยกับแม่ตอนนี้” หญิงสาวบอกโดยไม่หันกลับมามองด้านหลัง พอเปิดประตูบ้านได้ก็ก้าวพรวดๆ ตรงดิ่งไปที่บันไดบ้านทันที

“พิมพินารา!”

“นาขอร้องนะแม่ ตอนนี้ฉันไม่มีอารมณ์จะคุยกับแม่จริงๆ”

“เพราะแกไม่มีอารมณ์ก็เลยต้องทำตัวเสียมารยาทอย่างนั้นใช่ไหม?”

เท้าที่กำลังจะก้าวขึ้นบันไดอีกขั้นชะงัก พิมพินาราหยุดนิ่งหลังจากเพิ่งขึ้นบันไดมาได้แค่ห้าขั้นเท่านั้น หญิงสาวเงยหน้าขึ้นสูดลมหายใจเข้าลึก กำลังจะขยับเท้าอีกรอบเมื่อแม่ของเธอพูดอีกประโยค

“แกต้องทำตัวแบบนี้ด้วยหรือไง แล้วอย่างนี้ฉันจะมองหน้าคุณชายกับลูกชายเขาได้ยังไง”

“นาก็ยังรักษาหน้าคุณชายของแม่ด้วยการยกมือไหว้ไม่ใช่หรือคะ”

“พิมพินารา!”

“แล้วแม่ต้องการให้นาทำยังไง” พิมพินาราหมุนตัวกลับมาถามผู้เป็นแม่ “แม่อยากให้นารู้สึกยินดีกับสิ่งที่แม่ทำลงไปนั่นหรือ?”

“อย่างน้อยแกก็น่าจะรักษาหน้าฉันบ้าง ไม่ใช่ทำตัวไร้มารยาทไม่พูดไม่จาที่สะบัดหน้าเดินออกมาแบบนั้น แกอายุสามสิบสองแล้วนะ ไม่ใช่สามขวบ”

“นายอมรับว่านาทำไม่ถูก แล้วแม่ล่ะคะ เทียวหลอกนาไปเจอ

คนโน้นคนนี่แบบนี้มันถูกแล้วหรือไง”

พาดิณีกระแอมเล็กน้อยก่อนจะตอบกลับ “เรื่องครั้งก่อนฉันยอมรับว่าบอกข้อมูลแก่ไม่หมด แต่ครั้งนี้มันเป็นเรื่องบังเอิญจริงๆ”

พิมพ์นาราหลับตาลง สูดหายใจเข้าลึก พยายามระงับปรอทอารมณ์ที่กำลังจะแตะถึงจุดเดือด “นาขอร้องนะแม่ อย่าทำแบบนี้อีกนาไม่ชอบ”

“แล้วแกจะปล่อยชีวิตแก่ไปแบบนี้ล่ะหรือ!” พาดิณีอดไม่ไหว หลุดปากออกไปอย่างไม่ตั้งใจ

“ถ้าเป็นเรื่องงาน แม่ไม่ต้องห่วงหรอก ตอนนี้นาเริ่มมองหาบริษัทเอาไว้บ้างแล้ว” พิมพ์นาราตอบกลับ ก่อนจะส่ายอีกประโยคเสียดแทง “ส่วนเรื่องอื่น แม่ก็ยังไม่จำเป็นต้องเป็นห่วง”

“จะไม่ให้ฉันห่วงได้ยังไง ฉันมองหาผู้ชายดีๆ ให้ แก่ก็ทำทั้งหมด!”

“นาไม่เคยขอร้องให้แม่ทำสักหน่อย”

“ที่ฉันทำไปก็เพราะหวังดีกับแกทั้งนั้น แกอย่าตอนอายุสามสิบสอง คิดบ้างไหมว่ามันเลวร้ายแค่ไหน”

“แม่ นาแค่หย่าสามี ไม่ได้เป็นโรคติดเชื้อมันแรงสักหน่อย!” พิมพ์นาราตอบกลับอย่างเหนื่อยหน่าย “เราพูดเรื่องนี้กันมาหลายครั้งแล้วนะแม่ นายังไม่ยอมแต่งงานใหม่ ไม่อยากคบใครทั้งนั้น แม่ไม่จำเป็นต้องไปหาพ่อม่ายเสียหนี เสียตายที่ไหนมาแนะนำให้นาทั้งนั้น นาไม่ต้องการ นารู้ว่าแม่ลำบากเลี้ยงนามาคนเดียว แม่อยากให้นามีครอบครัวที่สมบูรณ์พร้อม แต่ในเมื่อเรื่องมันไม่ได้เป็นอย่างนั้น เราก็ต้องทำใจ นาอาจจะไม่ได้เก่งพอจะเป็นผู้นำใคร ไม่ได้มีหน้าที่การงานดีเลิศเหมือนพุดิณี แต่นาก็เชื่อว่านาหาเลี้ยงตัวเองได้ แก่ไปไม่เป็นภาระสังคมแน่นอน นาขอบอกให้รู้เอาไว้เลยนะ ยิ่งแม่ทำแบบนี้ นาก็จะยิ่งต่อต้าน เพราะฉะนั้นเลิกทำเถอะนะ”

“ฉันไม่อยากให้แกปิดกั้นตัวเอง ทำไมแกไม่ลองใจกว้างสักนิด เปิดโอกาสให้คนอื่น ๆ ดูบ้างสิ ถึงจะไม่ชอบ แต่ก็ไม่น่าจะต๊อกรอนี้ แล้วก็ใช้ว่าฉันไม่เลือกเสียเมื่อไร ถ้าเห็นว่านิสัยเข้ากับแกไม่ได้ ฉันก็ไม่พา มาให้แกรู้จักหรอก”

พิมพ์นารากลอกตามองเพดาน แสดงสีหน้าแข็งจัดอย่างไม่มีคิด จะปิดบัง

“นาร้อน นายอยากอาบน้ำ ขอดักก่อนนะคะ” หญิงสาวตัดบท เอาดี ๆ โดยไม่สนว่าผู้เป็นแม่จะพอใจหรือไม่ พุดจบก็หมุ่นตัวก้าวตึงๆ ขึ้นบันไดไปชั้นสองทันที

พาดณีได้แต่ทำท่าฮึดฮัดมองลูกสาวคนเดียวอย่างขัดใจ

“แม่แกนี่สุดๆ ไปเลย” เสียงซไมพรดังมาตามสายเมื่อ
พิมพ์นาราเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้ฟัง

คนเล่าล้มตัวลงหายใจอบบนที่นอน สายตาเหม่อมองเพดานสีขาวย สีหน้ายุ่งเหยิงเพราะอารมณ์หลากหลายที่ปนเปกันไปหมด

“ฉันก็แค่หย่าสามีห่วยๆ คนหนึ่งเท่านั้น แต่แม่กลับทำเหมือน ฉันเป็นโรคติดต่อร้ายแรง” พิมพ์นารอดที่จะบ่นไม่ได้ “แล้วคุณสิ ฉัน เพิ่งจะหย่าได้ไม่ถึงเดือน แม่ก็เที่ยวไปหาคนโน้นคนนี้มายัดเยียดให้ฉัน แล้ว ฉันไม่ได้แสดงท่าทางเหมือนจะเป็นจะตาย แต่ก็ใช้ว่าฉันไม่รู้สัก อะไรเลย”

คนปลายสายฟังแล้วก็ได้แต่เงยบ เพราะไม่รู้จะพูดอะไรดี

“เฮ้อ ถ้าทำได้ ฉันอยากหนีไปให้ไกลๆ ไปที่ที่ไม่มีใครรู้จัก”

“แกอยากไปจริงหรือ” ครั้งนี้ซไมพรถามกลับมาทันที

“อืม ไปไหนก็ได้ที่ไม่มีใครรู้จัก ถ้าเป็นไปได้นะ อยากไปนอก ประเทศเลย”

“ถ้าแกอยากไปจริงๆ ฉันช่วยแกได้นะ”

เปลือกตาของพิมพ์นาราเปิดลืมขึ้นทันที “แกมีไอดีดียูหรือ”

“ญาติสามีฉันเขาเปิดร้านอาหารไทยอยู่ที่นิวซีแลนด์ วันก่อนเห็นพี่แมนบอกว่าทางโน้นกำลังขาดคน เพราะเด็กไทยที่ทำงานพิเศษจะกลับบ้าน แต่ก็แค่เดือนเดียว เด็กมันทำงานดี พุดคุยกันเอาไว้ว่าพอเด็กมันกลับมาจะให้ทำงานต่อ แต่ช่วงหนึ่งเดือนนี้จะไม่หาคนมาช่วยก็ได้ เขาก็เลยลองโทร. มาถามพวกญาติๆ ที่เมืองไทยว่าใครอยากไปบ้าง เด็กๆ นะอยากไปกันจะแยะ แต่ก็คิดว่าช่วงนี้ฉันไม่ใช่ช่วงปิดเทอม ถ้าแกลสนใจ ฉันจะลองคุยกับพี่แมนให้”

พิมพ์นาราดีดตัวลุกขึ้นมา นั่งบนที่นอนทันที

เพราะเธอคบหากับพุฒิพงศ์มาตั้งแต่มัธยมปลาย ทำให้แทบไม่เคยไปไหนหรือทำอะไรด้วยตัวคนเดียวมาก่อนเลย แม้จะได้ไปเที่ยวต่างประเทศบ้าง แต่ก็เพราะพุฒิพงศ์เป็นคนพาไป

“วิชาท่องเที่ยวอยู่ที่นั่นได้สามเดือน เสร็จจากช่วยงานที่ร้าน แกก็เที่ยวต่อได้เลย ที่โน่นขับรถพวงมาลัยขวาเหมือนบ้านเรา ถนนหนทางดี ขับรถง่าย ที่ต้องระวังหน่อยก็พวกป้ายจราจร ป้ายจำกัดความเร็ว เพราะที่โน่นเขาเคร่งกว่าเราเยอะ เรื่องรายละเอียดเอาไว้ค่อยว่ากันทีหลัง ตอนนี้อมาดูกันก่อนว่าแกลสนใจหรือเปล่า”

“มันก็น่าสนใจนะ” พิมพ์นาราตอบกลับพลางกักริมฝีปากกลางของตัวเองไปด้วย

ใจหนึ่งก็สนใจ แต่อีกใจก็แอบกังวลนิดๆ ถึงจะรู้ว่ามีคนไทยคอยดูแลที่โน่น แต่มันก็ไม่เหมือนคนสนิทคุ้นเคยกันนี่นา

“แกยังไม่ต้องรีบตอบฉันตอนนี้ก็ได้ ลองเอาไปคิดสักคืนก่อน”

“อืม ขอบใจนะแก”

“เออๆ อย่าคิดมากเกินไป” เพื่อนสนิทปลอบใจกันสองสามประโยค ก่อนหัวข้อจะถูกเปลี่ยนไปอีกหลายเรื่อง จนกระทั่งเสียงเรียกลูกชายของซไมพรดังลอดเข้ามาในสาย ทั้งสองจำต้องพักเรื่องที่คุยเอา

ไว้แค่นี้

หลังจากวางสายจากเพื่อนสนิทแล้ว พิมพ็นาราก็กลับมาคิดถึงเรื่องที่ยี่ทั้งสองคุยกันก่อนหน้า

ไปต่างประเทศคนเดียวอย่างนั้นหรือ ความรู้สึกของพิมพ็นาร่าแบ่งออกเป็นสองฝ่ายอย่างชัดเจน ฝ่ายหนึ่งตื่นเต้นจนเกือบจะตอบรับข้อเสนอของซไมพรไปแล้ว แต่อีกฝ่ายก็ยังอดกังวลไม่ได้ ที่ผ่านมาเธอไม่เคยทำอะไรหรือไปไหนคนเดียวจริงๆ เลยสักครั้ง

ก็อๆ

เสียงเคาะประตูดังขึ้นเบาๆ ก่อนประตูห้องของพิมพ็นาร่าจะถูกเปิดออก พาณิเดินเข้ามาในห้องลูกสาวด้วยสีหน้าหนึ่งๆ แล้วยื่นส่งโทรศัพท์มือถือมาให้

“อะไรคะ ถ้าแม่จะให้หน้าโทร. ไปขอโทษคุณชายของแม่ละก็ นาไม่โทร. หรือคะ แม่เป็นคนก่อเรื่อง แม่ก็ต้องรับผิดชอบเอง”

พาณิตัวดีส่ายตามองค้อนลูกสาว ใบหน้าบึ้งตึงขึ้นเล็กน้อย

“เรื่องนั้นฉันไม่กล้ารับกวนแเกหรือ!”

มาทะเลาะกันแบบนี้พิมพ็นาร่าเองก็รู้สึกอึดอัดไม่น้อยเหมือนกัน แต่สำหรับเรื่องนี้เธออ่อนข้อให้ผู้เป็นแม่ไม่ได้จริงๆ

“เรื่องคุณชายนะช่างมันเถอะ แต่แกช่วยดูเรื่องนี้หน่อยละกัน”

พาณิพูดแล้วยื่นโทรศัพท์มือถือในมือไปตรงหน้าลูกสาวอีกรอบ

พิมพ็นารามองอยู่อึดใจก่อนจะยอมเอื้อมมือไปรับมา พอกดปุ่มให้หน้าจอทำงานเท่านั้น สิ่งที่ยี่ปรากฏให้เห็นก็ทำให้แววตาของหญิงสาวเย็นชาขึ้นทันที แต่เพราะเธอกำลังก้มหน้าอยู่ คนเป็นแม่จึงไม่เห็น

“แกเลื่อนไปสิ ยังมีอีกสามรูป”

หญิงสาวทำตามอย่างว่าง่าย ยิ่งเลื่อน หน้าหน้าในใจก็ยิ่งเทอียงไปด้านหนึ่งมากขึ้นเรื่อยๆ

“แม่ให้หน้าดูรูปพวกนี้ทำไมคะ”

“อ้าว ก็ให้แกดูไงว่าแกชอบคนไหน ถ้าแกถูกใจคนไหนบอกมา
เลยนะ ชั้นจะได้จัดการนัดหมายให้!”

“...”

“แล้วก็ไม่ต้องห่วงเรื่องฐานะนะ ทุกคนในรูปล้วนเป็นคนที่เป็นเพื่อน
สนิทฉันช่วยกันแนะนำมาทั้งนั้น แกสนใจคนไหนเป็นพิเศษหรือเปล่า
นี่ๆ อย่างคนนี้นะ เป็นเจ้าของร้านประดับยนต์ ถึงจะไม่ได้ใหญ่มาก
แต่ก็เป็นกิจการของตัวเองนะ ส่วนคนนี้เป็นทนายความของบริษัท
กฎหมาย ใหญ่เขียวละ แล้วก็...”

นอกจากประโยคแรกแล้ว คำพูดของผู้เป็นแม่ก็เพียงแค่ผ่าน
เข้าหูซ้ายทะลุออกขวา พิมพ์นาราไม่คิดจะเก็บข้อมูลเหล่านี้ใส่ใจ
สิ่งที่อยู่ในใจของเธอตอนนี้มีเพียงอย่างเดียวเท่านั้น

หลังจากแม่ออกจากห้องไปแล้ว เธอจะต้องส่งข้อความหา
ชไมพร บอกเพื่อนสนิทว่าเธอยินดีรับข้อตกลงและจะเดินทางทันทีที่
จัดการเรื่องวิชาเรียนเรียบร้อย

2

ตะโกนออกไปเลย

เมืองไอ้กแลนด เมืองท่าที่ใหญ่ที่สุดของเกาะเหนือ ประเทศนิวซีแลนด์

หน้าร้านอาหารไทยร้านหนึ่ง ผู้หญิงสี่คนเดินออกมาจากร้านอาหาร พวกเขาช่วยกันปิดล็อกประตูร้าน เช็คความเรียบร้อยก่อนจะแบ่งออกเป็นสองกลุ่ม สองคนเตรียมไปทางซ้าย ส่วนอีกสองคนจะแยกไปทางขวา

“แล้วเจอกัน กลับบ้านดีๆ นะ” ทั้งสี่คนบอกลากันก่อนต่างคนต่างจะแยกกันไป

พิมพ์นารายกมือขึ้นกอดอกเมื่อลมเย็นๆ พัดวูบมา “คืนนี้เริ่มหนาวแล้ว” หญิงสาวพึมพำเบาๆ

สิริณีมองคนบนแล้วได้แต่หัวเราะเบาๆ “มาอยู่ที่นี่ตั้งเกือบเดือนแล้วยังไม่ชินอีกหรือ”

“นาเป็นคนขี้หนาว ยิ่งไงก็ไม่ชินหรอก เดี่ยวคืนนี้สงสัยต้องเพิ่มผ้าห่มอีกผืน”

ตอนนี้เป็นเวลาปลายเดือนมกราคม แม้จะยังเรียกช่วงนี้ว่าฤดูร้อน แต่อากาศที่นี่ก็ใช้ว่าจะร้อนเหมือนเมืองไทย ช่วงกลางวันอุณหภูมิจะอยู่ที่ประมาณยี่สิบถึงยี่สิบห้าองศา ส่วนตอนกลางคืนจะ

ลดลงเหลือประมาณสิบกว่าองศาเท่านั้น มันเป็นตัวเลขที่ดูต่ำพอสมควร หากเทียบกับเมืองไทย แต่เพราะแดดที่นี้แรงกว่า ทำให้อุณหภูมิยี่สิบกว่าองศาไม่ได้ทำให้รู้สึกหนาวเย็นจนเข้ากระดูก

แต่เพราะสถานที่นี้ตั้งอยู่ใกล้ทะเล เวลาลมพัดมาแต่ละทีก็ทำเอาขนลุกได้เหมือนกัน แต่ความเย็นก็ยังดีกว่าลมแรง บางวันที่ลมแรงมากๆ อาจจะพัดแรงถึงห้าสิบถึงแปดสิบกิโลเมตรต่อชั่วโมงได้เลยทีเดียว

“อากาศที่เกาะได้หนาวกว่านี้อีกนะ จะสู้ไหวหรือ”

“พีชีไม่ต้องห่วงหรอกค่ะ นาเตรียมเสื้อกันหนาวเอาไว้หลายตัว แต่ถ้าไม่พอก็อาจจะต้องขอยืมพีชีนะ”

“ได้ๆ พรุ่งนี้ตอนเช้าก็แวะเข้าเลือกที่บ้านพีชีก่อนจะเข้าไปร้านแล้วกัน” สิริณีบอก ตอนนี้ทั้งสองเดินมาถึงสี่แยกเล็กๆ “กลับบ้านดีๆ นะนา”

“พีชีด้วย เจอกันพรุ่งนี้นะคะ”

สิริณียิ้มให้คนเด็กกว่า ก่อนจะเดินเลี้ยวขวาแยกไป

พิมพ็นาราสูดหายใจเข้าลึก กระชับเสื้อคลุมตัวนอกแล้วก้าวเดินผ่านแยกไปข้างหน้า พื้นที่ซึ่งเป็นเนินทำให้ต้องออกแรงไม่น้อย หลังจากทำงานวันแรกและต้องเดินกลับที่พัก พิมพ็นาราก็แทบจะต้องลากขาตัวเองไปร้องไห้ไปเลยทีเดียว แต่พอเดินนานๆ เขาก็รู้สึกชินจนแทบไม่รู้สึกอะไรเลย จากสี่แยกที่แยกทางกับสิริณี เดินต่อไปอีกไม่ถึงห้านาที เลี้ยวอีกสองครั้ง พิมพ็นาราก็มาถึงบ้านชั้นเดียวสีครีมไข่มุกแล้ว

บ้านหลังนี้เป็นบ้านชั้นเดียวก็จริง แต่มีพื้นที่ด้านในกว้างขวาง ภายในบ้านมีสี่ห้องนอน ห้องครัว ห้องนั่งเล่น แล้วยังมีสนามหญ้าด้านหลังอีก ส่วนที่ใช้อาบน้ำกับสุขาทำแยกออกจากกัน นอกจากแบ่งพื้นที่เปียกแห้งแล้ว ยังเหมาะ กับบ้านที่มีคนอยู่ร่วมกันเยอะๆ แบบนี้ด้วย

พิมพ็นาราอยู่ที่นี่มาเกือบเดือนแล้ว บ้านหลังนี้เป็นของน้องสาม

อรรถิ ญาติของเกรียงไกร เจ้าของบ้านตัวจริงต้องไปทำงานที่ออสเตรเลีย สองปี และถึงแม้ระยะทางจากนิวยอร์กกับออสเตรเลียจะไม่ได้ไกลกันมากนัก นั่งเครื่องบินใช้เวลาเพียงแคสี่ชั่วโมง แต่พวกเขาที่ตัดสินใจย้ายไปอยู่ด้วยกันที่นั่น เจ้าของบ้านไม่ยอมขายบ้านหลังนี้จึงปล่อยให้พวกนักศึกษาไทยมาเช่าอยู่ เด็กที่ทำงานอยู่ที่ร้านอาหารไทยซึ่งเธอมาทำงานแทนก็อยู่ที่นั่นเหมือนกัน

พูดง่าย ๆ เลยก็คือพิมพินาราทังมาทำงานแทนและอาศัยห้องว่างนี้แทนเป็นเวลาหนึ่งเดือน แลกกับการอยู่ฟรีไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย อรรถิจึงเสนอให้เธอช่วยทำความสะอาดบ้านหลังนี้ให้ด้วย ส่วนค่าจ้างเสิร์ฟที่ร้านอาหารนั้นก็แยกไว้อีกส่วนหนึ่ง

ตอนแรกที่อยู่ว่าจะได้มาอาศัยอยู่ฟรี พิมพินาราทองใจเกือบจะหลุดปากบอกไม่เอาค่าจ้างงานที่ร้านอาหาร ซึ่งโชคดีอย่างมากที่เธอยังไม่ได้พูดแบบนั้นออกไป เพราะการเป็นพนักงานเสิร์ฟในร้านอาหารไม่ใช่เรื่องหมู ๆ เลยสักนิด

งานอาหารที่นี้ใหญ่กว่าและหนักกว่าที่เมืองไทยเยอะ ไหนจะความต้องการของลูกค้าบางคนซึ่งจำกัดและชัดเจนมาก ชนิดที่ตกหล่นไม่ได้แม้แต่ชนิดเดียว เพราะนั่นหมายถึงร้านอาจจะโดนฟ้องร้องได้เลย ดังนั้นแม้จะได้ค่าแรงน้อยกว่าพนักงานคนอื่น แต่ส่วนที่ได้มาทดแทนก็ถือว่าคุ้มค่าแล้วสำหรับเธอ

อีกสามวันนักเรียนไทยจะกลับมาแล้ว พิมพินาราทองย้ายออกจากที่พักเมื่อเด็กคนนี้ก็กลับมาถึง ที่ร้านอาหารก็จะไม่ขาดคนอีก หลังจากนั้นจึงถือว่าเป็นเวลาท่องเที่ยวอิสระสำหรับเธอ

พิมพินาราทใช้เวลาว่างตลอดหนึ่งเดือนที่ผ่านมาเก็บข้อมูลสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจ เพื่อน ๆ ที่ร้านอาหารก็ช่วยเสนอแนะ ตอนนี้มีแผนที่เส้นทางท่องเที่ยวจุดเอาไว้เรียบร้อยแล้ว เมื่อถึงเวลาเธอก็จะหิ้วกระเป๋าไปขับรถที่จองเอาไว้แล้วออกไปสำรวจประเทศที่เต็มไปด้วย

ธรรมชาตินำค้นหาแห่งนี้

ก่อนหน้านี้พิมพ์นาราแอบกังวลอยู่เหมือนกันว่าเธอจะเที่ยวคนเดียวไหวหรือเปล่า แต่เมื่อลองมาสัมผัสด้วยตัวเองแล้ว หญิงสาวก็พบว่าการทำอะไรคนเดียวมัน ‘เจ๋งเป็นบ้า’ จะกินอะไร เมื่อไรก็ได้ อยากนอนตอนไหนก็นอน ไม่ต้องมีคนมากำหนดตารางเวลาให้ ไม่ต้องกังวลว่ามีใครรออยู่หรือเปล่า

มันเป็นอิสระที่พิมพ์นาราเพิ่งจะเคยสัมผัส เธอพบว่าตัวเองเสพติดความอิสระนี้อย่างรวดเร็ว

พิมพ์นาราไขกุญแจเปิดเข้ามาในบ้าน เดินเข้าไปดูความสะอาดของห้องครัวเป็นอย่างแรกเหมือนที่ทำทุกวัน โชคดีที่นักเรียนไทยอีกสามคนที่มาเช่าอยู่มีระเบียบและรักษาความสะอาดเป็นอย่างดี งานในฐานะแม่บ้านของพิมพ์นาราจึงไม่เหน็ดเหนื่อยนัก

พิมพ์นาราเดินไปที่ตู้เย็น ยัดกล่องอาหารที่เป็นของเหลือจากที่ร้านใส่เข้าไปในชั้นที่มีชื่อเธอติดเอาไว้ จากนั้นจึงเดินสำรวจจรรยาวัฏ อีกหนึ่งรอบ ตรวจสอบลูกปัดประตูหน้าต่างแล้วกลับเข้าห้องนอนของตัวเอง

เวลาที่นิวซีแลนด์เร็วกว่าที่ไทยราวหกชั่วโมง ตอนนี้นี่นี้เลยห้าทุ่มมาแล้วก็จริง แต่ที่ไทยคงจะเกือบหกโมงเย็นเท่านั้น

หญิงสาวล้วงโทรศัพท์มือถือออกจากกระเป๋าสะพาย กดเชื่อมต่อสัญญาณไวไฟ แล้วเลือกใช้โปรแกรมโทรศัพท์ฟรีผ่านแอปพลิเคชันสื่อสาร คนแรกที่พิมพ์นาราโทร. หากคือผู้เป็นแม่ หลังจากที่พาณีนอนลูกสาวที่จู่ๆ ก็ตัดสินใจหนีมาไกลกว่าครึ่งโลก ไม่ยอมคุยด้วยอยู่สองสัปดาห์เต็ม แต่หลังจากพาณีนี่ทำได้ ทุกอย่างก็กลับมาเหมือนเดิม พิมพ์นาราติดต่อผู้เป็นแม่ทุกๆ สองสามวันครั้ง

การมาต่างประเทศครั้งนี้ไม่ใช่พิมพ์นาราไม่มีห่วงอะไรเลย เพราะมีกันแค่สองแม่ลูก หญิงสาวจึงค่อนข้างกังวลไม่น้อย ก่อนหน้านี้แม้จะแต่งงานแยกออกไปอยู่ข้างนอกแต่ก็ยังอยู่ในประเทศเดียวกัน

บ้านห่างกันแค่ไม่ถึงชั่วโมง แต่ตอนนี้เธออยู่ห่างมาครึ่งโลก แค่เวลาที่ต้องนั่งอยู่บนเครื่องบินก็สิบสองชั่วโมงแล้ว ดังนั้นเรื่องดูแลผู้เป็นแม่ที่อยู่เมืองไทยจึงต้องฝากเอาไว้กับเพื่อนสนิทอย่างซิมพร

“วันนี้เป็นยังไงบ้างแม่” พิมพ็นารากถามเมื่อได้ยินเสียงมารดา ดังมาตามสาย ขณะที่เธอวางกระเป๋าไว้บนโต๊ะข้างประตูและเริ่มเปลี่ยนเสื้อผ้าเตรียมจะอาบน้ำ

คนที่นี่ไม่อาบน้ำกันบ่อยนัก ส่วนมากเลือกแค่เช้าหรือไม่กี่เย็นเท่านั้น เพราะการต้มน้ำร้อนสำหรับใช้ภายในบ้านต้องใช้แก๊ส ซึ่งเป็นการสิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายมาก ตอนมาถึงแรกๆ พิมพ็นาราก็ไม่ชินเท่าไร แต่พอหลายวันเข้าก็เริ่มชิน การต้องทำงานมาทั้งวัน แม้จะแทบไม่มีเหงื่อ แต่ก็มักกลิ่นอาหารติดตัว พิมพ็นาราจึงเลือกอาบน้ำช่วงเย็นเหมือนคนอื่นๆ ในบ้าน เพราะอยากนอนหลับอย่างสบายตัว

“วันนี้ก็เรื่อยๆ นะ แกนนั้นแหละเตรียมตัวไปตั้งไหนแล้ว อีกสองสามวันก็จะเดินทางแล้วไม่ใช่หรือไง เสื้อผ้าข้าวของเตรียมพร้อมหรือยัง”

พิมพ็นาราแอบกลอกตาเล็กน้อย เพราะคำถามนี้ของแม่ทำให้เธอดูเหมือนเด็กสิบห้าที่เตรียมเที่ยวครั้งแรกอย่างนั้นละ

“เรื่องนาแม่ไม่ต้องห่วงหรอก ทางแม่เป็นยังไงบ้าง”

“ก็เรื่อยๆ เหมือนเดิมนั้นแหละ...” สองแม่ลูกคุยกันเรื่องนี้ในเรื่องนี้ ผลัดกันเล่าผลัดกันฟังจนกระทั่งเวลาล่วงเลยมากกว่าครึ่งชั่วโมง “...ที่นั่นคงดีแล้ว แยกไปอาบน้ำนอนเถอะ พรุ่งนี้ยังต้องไปทำงานอีก”

“ดูแลตัวเองด้วยนะแม่ ถ้ารู้สึกไม่สบายไม่ต้องรอให้หนักนะ โทรหาเปิ้ลทันทีเลยนะแม่”

“รู้แล้วๆ บ่นเหมือนฉันเป็นเด็กไปได้” ผู้เป็นแม่ต่อว่ากลับมา แต่ตัวเองก็ไม่ได้ต่างกัน “แกเองก็ดูแลตัวเองด้วยละ”

“รู้แล้วนะ แม่ไปกินข้าวเถอะ นาก็จะไปนอนแล้วเหมือนกัน”

“เที่ยวพอใจแล้วก็รีบกลับมาละ” ประโยคของแม่ทำให้พิมพ์นาราถึงกับชะงักไปเล็กน้อย พลันหัวใจก็เบาโหวง เหมือนน้ำตาจะคลออยู่ในดวงตาทั้งสองข้าง

“เที่ยวเสร็จก็ต้องกลับสิแม่ หรือจะให้มาหาสามีที่นี้เลยดี”

“อย่ามาพูดเล่นเลย ถ้าแกลยอมหาสามีจริงๆ ฉันจะดีใจมาก”

“เอาจริงนะแม่ เดี่ยวนาพาหนุ่มผมทอง ตานี่น้ำเงินไปฝากสักคน”

“เหอะ! ไปนอนไป!”

พิมพ์นาราหัวเราะเสียงใสก่อนจะตอบกลับ “ดูแลตัวเองด้วยนะแม่ รอนาพาเขยนอกไปฝากนะ”

คนเป็นแม่ไม่อยากพูดด้วยจึงกดตัดสายไป พิมพ์นารายังหัวเราะคิกคักอยู่อีกครู่ ก่อนเสียงนั้นจะค่อยๆ หายไป

เรื่องที่เธอพูดกับแม่เมื่อก็เป็นเรื่องล้อเล่นล้วนๆ เพราะถ้าให้สารภาพตามตรง พิมพ์นาราไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าเธอยังสามารถเปิดใจยอมรับใครเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของความรู้สึกได้อีก เธอมีประสบการณ์ความรักไม่มาก แต่ก็เป็นครั้งเดียว แต่ก็เพียงครั้งเดียวที่เจ็บเจียนตาย ครั้งเดียวที่ทลายศรัทธาของเธอจนหมดสิ้น

รักอีกครึ่งเธอ...

มุมปากของพิมพ์นารากระตุกเล็กน้อย ร่วงบางลุกขึ้นจากที่นอนคว้าผ้าขนหนูกับชุดนอนแล้วเดินออกจากห้องไปยังห้องนี้

ครึ่งเดียวก็เกินพอแล้วหรือเปล่า

หน้าร้านอาหารไทยร้านหนึ่งในเมืองไอล์แลนด์ ตอนนี้อยู่เป็นเวลาเช้าอยู่มาก ยังไม่ถึงเวลาเปิดร้าน แต่ที่ด้านหน้ากลับมีผู้หญิงกลุ่มหนึ่งยืนออกกันอยู่

“เดินทางปลอดภัย เที่ยวให้สนุกนะ” อรดีเป็นคนเอ่ยก่อน “เกิด

มาทั้งที่ต้องใช้ชีวิตให้คุ้ม”

“ใช่ๆ พี่อดี๊ดพูดถูก แต่น่าเสียดาย ถ้านามาช่วงหยุดคริสต์มาส คงจะดีกว่านี้ เราจะได้ไปเที่ยวด้วยกัน” สิริณีเอ่ยอย่างอดเสียดายไม่ได้ ช่วงคริสต์มาสถึงสิ้นปีที่ร้านปิด หยุดยาวกว่าสองสัปดาห์

“เอาไว้รอบหน้าน่าจะมาฉลองคริสต์มาสกับพวกพี่ก็แล้วกัน”
เพื่อนร่วมงานอีกสามคนสนับสนุนทันที

“ไปเที่ยวรอบนี้ก็หาหนุ่มนิวซีแลนด์หนุ่มออสเตรเลียสักคนสิ จะได้อยู่ด้วยกันเสียทีนี่เลย” สิริณีพูดพร้อมสายตาเป็นประกาย ส่วนอีกสามคนที่เหลือพากันหัวเราะคิกคัก มีเพียงอรดีเท่านั้นที่ไม่ได้หัวเราะไปด้วย

คนอื่นๆ ในร้านไม่รู้ว่ามีพินารามาทำอะไรมา แต่ในฐานะที่เป็นเจ้าของร้านและเป็นญาติของเกรียงไกร เธอจึงพอจะได้ฟังเรื่องราวของหญิงสาวตรงหน้ามาบ้าง

“ที่พี่ชู้พูดมาก็ถูกนะ หนุ่มๆ ที่นี่นิสัยน่ารักกว่าหนุ่มไทยเยอะ ยิ่งถ้าเป็นพี่นาคด้วยนะ แค่นี้ผู้ชายหลายคนก็พร้อมที่จะคุกเข่าแล้ว”

“แพทก็พูดเกินไป”

ภริภทรส่ายหน้าไม่เห็นด้วย “ไม่เกินไปหรอกค่ะ ผิวสีน้ำผึ้ง ตาคมนหน้าคมแบบนี้ พี่นาคะสเปกของหนุ่มๆ แถวนี่เลยนะคะ อย่างน้อยก็มีสองคนแหละที่แพทเห็น!”

“ใช่ๆ พวกเราก็เห็น” อีกสามคนรีบสนับสนุนกันทันที

เรื่องที่ภริภทรพูดไม่ใช่เรื่องเกินจริงแต่อย่างใด แต่เป็นเรื่องที่ทุกคนในร้านมักเอามาพูดแซวเธออยู่เสมอ หลังจากพินารามาทำงานได้แค่สองวัน ที่ร้านก็มีลูกค้าขาประจำเพิ่มมาหนึ่งคน เป็นหนุ่มสัญชาตินิวซีแลนด์แท้

เขาเห็นพินารามาครั้งแรกก็คิดว่าเธอเป็นนักศึกษาชาวไทยที่มาเรียนต่อและทำงานพิเศษในร้าน เรื่องนี้ทำให้คนในร้านพากันหัวเราะจนท้องแข็งเลยทีเดียว แม้แต่พินารามาเองก็ยังตกใจไม่น้อยเพราะเธอ

ไม่เคยคิดมาก่อนว่าตัวเองจะดูแลเด็กได้ขนาดนั้น

ส่วนอีกคนเพิ่งจะมาเป็นลูกค้าประจำได้ไม่ถึงสัปดาห์ หนุ่มสัญชาติอเมริกันที่มาติดต่อธุรกิจที่เมืองโอ๊กแลนด์และคนนี้จับหนักจริงจังกว่าหนุ่มคนแรกเสียอีก เขาถามเธอตรงๆ เลยกว่าตอนนี้กำลังคบหาใครอยู่หรือเปล่า เพราะเขาคิดจะจีบเธอ แน่แน่นอนว่าเรื่องนี้ทำให้สาวๆ ในร้านพากันกรีดกรีด มีเรื่องให้เมาท์กันหลายวันเลยทีเดียว

“สำหรับพี่นะ พี่ให้เบอร์สอง ฐานะดูมันคงกว่ามาก ที่สำคัญอายุมากกว่านาด้วย เด็กๆ นะพูดกันไม่รู้เรื่องหรอก”

“โอ้พี่ซี สมัยนี้ใครเขาจะสนเรื่องอายุกันล่ะคะ อีกรายอย่างนะ กินเด็กสิดี ยาอายุวัฒนะเลยนะคะ”

พิมพ์นาราพูดอะไรไม่ออก มองสองคนที่กำลังเถียงกันแล้วก็ได้แต่ส่งยิ้มแหยๆ เท่านั้น เป็นออร์ดีที่เข้ามาช่วยแก้สถานการณ์ให้

“พูดเรื่องนี้ที่ไรได้เถียงกันทุกทีสิน่า” ออร์ดีแสวงเอ่ยเสียงดูอย่างเอือมๆ “แล้วมันแต่เถียงกันแบบนี้ นาเขาจะได้ไปเมื่อไรละ จากนั้นไปไวโตไม่ต้องขับรถเกือบสามชั่วโมงเชียวนะ นาไม่ชินทางด้วย อาจจะช้ากว่านั้นก็ได้” คำเตือนของออร์ดีทำให้สาวๆ พากันหน้าใจเย็นเล็กน้อย แต่ก็แค่แป๊บเดียวเท่านั้น สีหน้าก็กลับมาสดใสกันเหมือนเดิม

บอกลากันอีกครู่ใหญ่กว่าพิมพ์นาราจะขอแยกตัวเดินไปขึ้นรถเช่าที่จอดอยู่หน้าร้านได้ โบกมือให้คนมาส่งอีกรอบ แล้วจึงเปิดประตูเข้าไปนั่งในรถ โบกมืออีกครั้งก่อนจะสตาร์ทเครื่องแล้วพารถออกสู่ถนนเบื้องหน้า

หัวใจดวงน้อยเต้นระทึกอยู่ในอก แอบหวาดหวั่นอยู่หน่อยๆ แต่ส่วนใหญ่ความรู้สึกของพิมพ์นาราเอนเอียงไปทางตื่นเต้นเสียมากกว่า การขับรถเที่ยวในประเทศนิวซีแลนด์ไม่ใช่เรื่องยากมากนัก ถนนทุกสายอยู่ในสภาพดี คนขับเคารพกฎจราจรอย่างดี แต่สิ่งที่ต้องระวังก็มีอยู่ไม่น้อย เพราะที่นี้เข้มงวดเรื่องเขตกำหนดความเร็วมาก หากมีป้าย

เตือนไม่ว่าข้างหน้าจะมีหรือไม่มีรถ ก็ต้องลดความเร็วให้ได้ตามป้ายกำหนด เมื่อต้องผ่านทางม้าลายที่ไม่มีป้ายไฟสัญญาณจราจรต้องชะลอความเร็วรถและมองฟุตพาททั้งสองข้าง ถ้ามีคนข้าม คนขับก็ต้องหยุดรถรอ ถือเป็นกฎพื้นฐานที่ต้องจดจำและระวังให้ดี

ถึงจะเป็นฤดูร้อน แต่อากาศก็ไม่ได้เลวร้ายเลยสักนิดสำหรับคนขึ้นหนาวอย่างพิมพ์นารา การขับรถเปิดกระจกรับลมจากด้านบนที่มาพร้อมกลิ่นหอมของต้นไม้ผสมกับกลิ่นดินทำให้รู้สึกสดชื่นมากทีเดียว นิวซีแลนด์เป็นประเทศทางซีกโลกใต้ มีประชากรราวสี่ล้านคนและประชากรเกาะราวสี่สิบล้านตัว ดังนั้นภาพของเหล่าเกาะชาวชนพู่จึงมีให้เห็นอยู่เกือบตลอดทาง ภูมิประเทศที่ตั้งอยู่ใต้เส้นศูนย์สูตรมาทางซีกโลกใต้ ทำให้ฤดูกาลที่นี่จะสลับกับฝั่งยุโรป ช่วงเดือนที่ฝั่งยุโรปกำลังโดนพายุถล่ม แต่คนที่นี่กำลังต้อนรับท้องฟ้าที่สดใสของฤดูร้อน

สถานที่แรกที่พิมพ์นาราปักหมุดว่าต้องมาเที่ยวก็คือถ้ำไวโตโม-โกลว์วอร์ม¹ เป็นถ้ำหนอนเรืองแสง เธอเคยเห็นภาพถ่ายจากหนังสือท่องเที่ยว ภายในถ้ำเรืองรองด้วยแสงจากหนอนนับล้านๆ ตัว แต่สายตาคนเราไม่ได้เก็บภาพออกมาเหมือนกล้องคุณภาพดีและการใช้โปรแกรมแต่งภาพ สิ่งที่ตาเห็นกับภาพถ่ายต่างกันพอสมควรทีเดียว

ในภาพถ่ายเราจะเห็นสีน้ำตาลน้ำตาลของคนที่ยืนเข้ามาดูความงามของเจ้าหนอนเรืองแสงเหล่านี้ แต่ความเป็นจริงก็คือภายในถ้ำนี้เราจะไม่เห็นอะไรเลยนอกจากแสงที่เรืองรอง เจ้าหนอนเรืองแสงพวกนี้ก็ช่างอ่อนไหว แสงแฟลชจากกล้องถ่ายรูปหรือเสียงที่ดังเกินไปอาจทำให้พวกมันตกใจตายได้ ดังนั้นระหว่างการล่องเรือเข้าชมเกือบสี่สิบล้านนาที่นั่น ภายในถ้ำจึงทั้งเงียบและมีด พิมพ์นาราแทบจะมองไม่เห็นคนข้างๆ แต่คนข้างๆ จะเป็นอย่างไรก็ช่างเถอะ เพราะทุกคนกำลังตื่นตื่น

¹ ถ้ำไวโตโมโกลว์วอร์ม (Waitomo Glowworm Caves) หรือ ‘ถ้ำหนอนเรืองแสง’ สถานที่ท่องเที่ยวมีชื่อเสียงแห่งหนึ่ง ตั้งอยู่บนเกาะเหนือ ประเทศนิวซีแลนด์

กับแสงระยิบระยับที่อยู่รอบตัวมากกว่า

เหมือนกับการมองท้องฟ้าที่เต็มไปด้วยหมู่ดาวในค่ำคืนที่มีด
สนิท

หลังจากความตื่นเต้นนำอัศจรรย์ของเจ้าหนอนเรืองแสงแห่งถ้ำ
ไวโตโมผ่านพ้น พิมพ์นาราก็ขับรถมุ่งหน้าสู่วโรโตริว เมืองที่มีชื่อเสียง
มากของเกาะเหนือ แนวธารลาวาที่ผ่านบริเวณนี้ทำให้เกิดบ่อน้ำพุร้อน
มากมาย พิมพ์นาราเลือกที่นี่เป็นที่พักสำหรับคืนแรกของการออก
เดินทางท่องเที่ยวของเธอ

เนื่องจากที่พักประเภทโรงแรมมีราคาค่อนข้างสูง พิมพ์นาราจึง
เลือกที่พักประเภทโฮสเทล ตอนแรกที่ตัดสินใจหญิงสาวก็ยังหวั่นๆ อยู่
เหมือนกัน เพราะนี่เป็นครั้งแรกที่เธอนอนในห้องที่มีคนแปลกหน้าอีก
เป็นสิบอยู่ด้วย แต่ผ่านไปแค่ไม่ถึงสัปดาห์ที่ก้าวเข้ามา พิมพ์นารา
ก็รู้สึกว่าเขากังวลมากเกินไปแล้ว เธอเลือกห้องพักที่แบ่งแยกชายหญิง
ชัดเจนเพื่อความปลอดภัย และเธอได้ผูกมิตรกับเพื่อนๆ ต่างชาติหลาย
คน

และมันก็เป็นเรื่องธรรมดาหากสาว ๆ มารวมตัวกัน ไม่ว่าจะ
จะถือสัญชาติอะไรก็ไม่พ้นเรื่องการตั้งวงเมาท์มอย ถึงตอนนี้พิมพ์นารา
รู้สึกว่าการเลือกเรียนเอกภาษาอังกฤษของเธอกับการทำงานในบริษัท
ที่มีคนต่างชาติคิดว่าสิบปีมีประโยชน์มาก

เพื่อนๆ ต่างชาติโดยเฉพาะพวกที่อยู่ยุโรปค่อนข้างให้ความ
สนใจแก่ประเทศไทยมากทีเดียว ซึ่งทำให้พิมพ์นาราเชื่อแล้วว่าชื่อเสียง
ทะเลใต้ของเมืองไทยดังไกลทั่วโลกจริงๆ

เวลาล่วงเลยมาจนถึงกพอสมควร สาว ๆ ต่างแยกย้ายเข้านอน
เตียงใครเตียงมัน พิมพ์นาราเองก็ป็นขึ้นมานอนบนเตียงนอนบนชั้น
สองของเธอเหมือนกัน

รอยยิ้มปรากฏบนใบหน้าของพิมพ์นาราอย่างที่ไม่รู้ตัว

ดวงตากลมโตสีดำเป็นประกายเจิดจ้า การท่องเที่ยวคนเดียวครั้งแรกของเธอก็ดูจะไม่เลวเลยจริงๆ

พิมพ์นาราใช้เวลากว่าสิบวันในการท่องเที่ยวบนเกาะเหนือ แม้เวลาส่วนใหญ่หญิงสาวจะขับรถเพียงลำพัง แต่เธอก็มีเพื่อนใหม่ที่พบกันในโฮสเทลติดรถไปเที่ยวด้วยกันบ้างในบางครั้ง มิตรภาพมากมายเกิดขึ้นระหว่างทาง ภาพถ่ายสวยๆ ถูกอัปโหลดลงหน้าเฟซบุ๊กของเธอเพื่อบันทึกเป็นความทรงจำในการท่องเที่ยวครั้งนี้

จากเกาะเหนือพิมพ์นาราใช้บริการเรือเฟอร์รี่ข้ามฟากระหว่างเกาะใต้ของนิวซีแลนด์ สู่อำเภอหมายที่เธอตั้งเอาไว้คือเมืองควีนส์ทาวน์ เมืองที่อยู่เกือบที่สุดของประเทศ แน่ใจว่าระหว่างทางพิมพ์นาราได้แวะพักตามเมืองต่างๆ ไปตลอดเส้นทางด้วยเช่นกัน

เมืองโครสต์เชิร์ช เมืองใหญ่ที่สุดของเกาะใต้ แม้จะเสียหายจากเหตุการณ์แผ่นดินไหวใหญ่เมื่อหลายปีก่อน แต่ก็ยังมีอีกหลายสถานที่ที่ยังคงความสวยงามอยู่ ถัดมาคือทะเลสาบเทคาโป หนึ่งในทะเลสาบที่ขึ้นชื่อเรื่องความงดงาม ที่เกาะใต้พิมพ์นาราได้เริ่มต้นการผจญภัยเล็กๆ ของเธอด้วยการปีนธารน้ำแข็งฟ็อกซ์² มันเป็นเวลาสองชั่วโมงที่ทั้งเหนื่อยทั้งสนุก และหวาดเสียวมาก แต่ประสบการณ์ที่ได้ก็ถือว่าคุ้มค่ามาก

หลังจากใช้เวลาไปเกือบสิบห้าวัน ในที่สุดพิมพ์นาราก็มาถึงจุดหมายสุดท้ายที่ตั้งเอาไว้คือ เมืองควีนส์ทาวน์ ซึ่งหญิงสาววางแผนอยู่ที่นั่นหนึ่งสัปดาห์เต็ม ก่อนจะจัดการคืนรถเช่าที่สนามบินและเดินทางกลับเมืองโอ๊คแลนด์ด้วยเครื่องบิน

สำหรับที่นี่ พิมพ์นาราไม่ได้วางแผนอะไรไว้มากนัก แม้ควีนส์-

---

² ธารน้ำแข็งฟ็อกซ์ (Fox Glacier) เมืองวานากา ประเทศนิวซีแลนด์

ทาวนจะเป็นเมืองที่มีทั้งธรรมชาติและกิจกรรมมากมายให้เลือกทำ ช่วงสองวันแรกพิมพ์นาราเลือกที่จะเดินชมเมืองอย่างสบายๆ ปล่อยให้อารมณ์และทอดสายตาไปกับท้องฟ้าและฟังเสียงคลื่นจากทะเลสาบวาคาติปู

การได้นั่งจิบกาแฟร้อนๆ กับอ่านหนังสือนิยายสักเล่ม มันเป็นอะไรที่ทำให้ฟินมากที่สุดทีเดียวล่ะ

หลังจากพักผ่อนพอใจแล้ว พิมพ์นาราก็ตัดสินใจเลือกทำกิจกรรมผจญภัยอีกครั้ง

พิมพ์นาราบอกไม่ได้ว่าตอนที่ตัดสินใจทำแบบนี้เธอคิดอะไรอยู่ เหมือนกับว่าความทรงจำระหว่างนั้นมันหายไป ไม่รู้ตัวเลยสักนิดว่าเธอตกลงจ่ายเงินไปตอนไหน เช่นเอกสารเกี่ยวกับความปลอดภัยไปได้ยังไง ทุกอย่างในช่วงนั้นกลายเป็นช่องว่างในความทรงจำของเธอ

มารู้ตัวอีกครั้งก็ตอนที่ความเย็นปะทะกับผิวหนัง พร้อมกับกลิ่นนิตๆ ของเครื่องบิน

“คุณโอเคไหม” เสียงทุ้มลึกจากคนด้านหลังถามขึ้น

เสียงนี้ดังใกล้มาก เพราะเขายืนซ้อนอยู่ด้านหลังเธอพร้อมกับอุปกรณ์มากมายเกี่ยวกับความปลอดภัยสำหรับการกระโดดร่มเป็นคู่ใช่แล้ว กระโดดร่มเป็นคู่! ความคิดนี้แทบจะกลายเป็นเสียงกรี๊ดร้องอยู่ในหัวของพิมพ์นารา

อะไรทำให้เธอพาตัวเองขึ้นมาอยู่บนเครื่องบินที่กำลังบินอยู่เหนือก้อนเมฆ ผูกตัวเองติดอยู่กับผู้ชายแปลกหน้าที่กำลังจะพาเธอกระโดดลงไป!

“ให้ตายสิ!” หญิงสาวสบถพิมพ์นากับตัวเอง

“คุณว่าอะไรนะ”

พิมพ์นาราแหม่ริมฝีปากแน่น เธอรู้ว่าไม่ควรมาปลดแอกเอาตอนนี้ แต่สิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น จะไม่ให้เธอตื่นเต้นบ้างเลยหรืออย่างไร

“คุณมาคนเดียวใช่ไหม” เสียงทุ้มลึกด้านหลังดังขึ้นอีก
หญิงสาวต้องใช้เวลาครู่หนึ่งกว่าสมองจะประมวลผลได้แล้ว
ตอบกลับไป “ใช่”

“ผู้หญิงที่เจอคนเดียวหรือ อืม น่าสนใจสินะ คุณมาจากที่ไหน
หรือ”

“ฉันขับรถมาจากไอ๊กแลนด์”

“โอ้ มาไกลเลยนี่ ระหว่างทางคงจะเที่ยวมาหลายที่เลยสินะ
คุณไปที่ไหนมาบ้างหรือ” เจ้าของเสียงทุ้มชวนคุยอีก ซึ่งส่วนใหญ่เขา
เป็นคนถาม ทั้งสองคนคุยกันไปเรื่อยๆ จนกระทั่งประตูเครื่องบินด้าน
ข้างเปิดออกพร้อมกับสายลมที่ดีเข้ามาปะทะหน้า

พิมพ์นาราหันไปมองตาค้าง บนเครื่องบินลำเล็กนี้มีคนทั้งหมด
ห้าคู่ถูกผูกติดกันเอาไว้ เธอเป็นคู่ที่อยู่ด้านหน้าติดกับห้องนักบินมาก
ที่สุด จากลำดับนี้เธอจะได้ออกจากเครื่องเป็นคู่สุดท้าย

ในหัวของพิมพ์นารายังว่างเปล่าอยู่เลยเมื่อคู่แรกกระโดดลงไป
แถมแต่ละคู่ที่กระโดดลงไปก็จะมีอีกคนตามไปด้วยเพื่อบันทึกภาพ
เคลื่อนไหว

“สุดท้ายใจเข้าลึกๆ” เสียงทุ้มลึกดังขึ้นข้างหูเธออีกครั้ง “ไม่มี
อะไรน่ากลัว ผมจะนับหนึ่งถึงสามแล้วค่อยกระโดด”

หญิงสาวไม่ตอบ ไม่ใช่เพราะตอบไม่ได้ แต่ตอนนั้นคู่ที่สองกับ
คู่ที่สามที่ดูเหมือนจะเป็นเพื่อนกันกระโดดตามกันลงไปแล้ว

“มาเถอะ” คนร่างสูงด้านหลังพูดแล้วเริ่มขยับเท้า น้ำหนักที่เบา
แสนเบาของพิมพ์นาราทำอะไรเขาไม่ได้เลย รวากับเธอเป็นตุ๊กตาหมี
ที่ถูกติดอยู่กับด้านหน้าของเขาเท่านั้น

“เดี๋ยวๆ” หญิงสาวเริ่มกรีดร้องเบาๆ หัวใจเบาหวี ตอนนี้นะเธอ
เห็นภาพด้านนอกแล้ว ห้องฟ้าอยู่แค่อ้อม แต่แผ่นดินนั้นอยู่ไกลมาก
หลังคาบ้านหรืออาจเป็นโรงแรมเหล็กเหลือแค่หัวไม้ขีดไฟ

“ฉันขึ้นมาทำบ้าอะไรบนนี้”

แรงขื่นนิดๆ ของเธอทำให้คนด้านหลังรู้สึกได้ แต่เพราะกระแสลมแรงที่พัดเข้ามาทำให้เขาไม่ได้ยินเสียงบ่นของเธอ

“หายใจเข้าลึกๆ”

“ฉันกลับลงไปพร้อมเครื่องบินได้ไหม”

“ไม่เอา่น่า นี่เป็นประสบการณ์ชีวิตเลยนะ มองคูลี ข้างล่างนั่นสวยมาก วิวที่คุณจะได้เห็นมันสุดยอดเลยนะ รับรองคุณต้องติดใจแน่”

ใบหน้าหวานยังขาวซีด ทั้งที่กลัวแต่ก็อดเห็บคนร่างสูงไม่ได้ว่าเขาพูดแบบนี้กับคนมากี่คนแล้ว

“เอาอย่างนี้ ผมมีวิธีหนึ่งทำให้เรื่องนี้สนุกขึ้น”

“...”

“ตอนกระโดดลงไป คุณตะโกนตำคนที่คุณเกลียดที่สุดเลยนะ ตะโกนให้ดังไปเลย”

พิมพินารารู้ว่าเรื่องนี้มันจะช่วยเธอได้อย่างไร แต่ถึงอย่างนั้น ใบหน้าของอดีตสามีก็ผุดขึ้นมาในสมองเสียอย่างนั้น ความโกรธแค้นเป็นริ้วๆ อยู่ในอก

“นี่ก็ออกใหม่ เอาสักประโยคสั้นๆ ลองพูดออกมาหน่อย”

“ไอ้คนเฮงซวย” หญิงสาวพูดเป็นภาษาไทย

“หืม” รู้สึกได้ว่าคนด้านหลังเหมือนจะก้มหน้าลงมาหา

“ฉันพูดแล้ว” พิมพินาราทอบกลับ รู้สึกอายอยู่หน่อยๆ เหมือนกัน

“โอเค พูดแล้วก็พูดแล้ว จำเอาไว้แล้วไซ้ไหม พร้อมจะตำหรือยัง”

“หืม?” ครั้งนี้เป็นพิมพินาราที่สงสัย ขณะที่เธอกำลังจะอ้าปากตอบกลับคนด้านหลัง หญิงสาวกลับพบว่ารอบตัวเธอคือความว่างเปล่า

ดวงตากลมโตเบิกกว้าง แขนขาทางออกตามการจัดท่าของคน
ด้านหลัง เขายังมีน้ำสะกิดให้เธอหันไปมองกล้องบันทึกภาพวิดีโอ
ตัวเล็กที่อยู่บนหลังมือของเขาอีกด้วย

“อะ...ไ้คนเฮงช่วยยย”

เสียงกรี๊ดร้องดังลั่นท่ามกลางท้องฟ้าสีน้ำเงินสดใส